

Studiet av UFO-fenomenet fortsätter
trots löjesbarriären.

Professor J. Allen Hynek.

INNEHÅLL:

- En finsk UFO-händelse 2
- UFO-intervjuer 6
- Per Ragnar:*
Från en död om liv 8
- Älska din nästa! 11
- R. Crookall:*
De lämnar sin kropp 13
- Harry Forsberg:*
Min citatsamling 14
- Dénis Lindbohm:*
Om jag förgäter dig 16
- Henning Karström:*
Vägen till Hälsa III 18

Dr. Frank B. Salisbury, professor i exobiologi vid Colorado State University, USA, publicerade en artikel i tidskriften *Science* (Vetenskap), i vilken han hävdade att vi måste beakta möjligheten att det existerar en teknologisk civilisation på planeten Mars. Han skrev att vissa egenheter hos Mars månar Fobos och Deimos "lättast kan förklaras med antagandet att de är produkter av intelligenta varelser". Professor Salisbury's åsikter delas av dr. Carl Sagan vid Harvarduniversitetet och Smithsonian Astrophysical Observatory. På samma sätt kan egenskaper hos UFOs lättast förklaras med antagandet att de är produkter av intelligenta varelser.

FLYGANDE TEFAT!

"Molnet sänkte sig och vi såg en egendomlig farkost med en ljusstråle rakt nedåt. Plötsligt stod där en varelse som höll i en svart låda." — Se sidan 2!
(Teckning: Björn Högman.)

EN FINSK UFO-HÄNDELSE

Redogörelse sammanställd av G. I. C. O. F. F.

Det var onsdagen den 7 januari 1970 klockan 16.45 i byn Imjärvi, 16 kilometer nordnordost om Heinola stad i södra Finland. Skogsarbetaren Aarno Heinonen, 36 år, och lantbrukaren Esko Viljo, 38 år, var ute på en träningstur på skidor. Båda har varit aktiva skidåkare och orienterare och deltar fortfarande i mindre tävlingar. De är helnykterister och icke-rökare.

De båda männen kom med god fart utför en liten slänt och körde fram mot en glänta, där de brukar ta en rast. Det var skymning med några enstaka stjärnor och tunna moln, 17 grader kallt och vindstilla.

När de stått och vilat sig i omkring fem minuter, hörde de ett surrande ljud. De tittade uppåt och fick då se ett mycket starkt ljussken fara över himlen. Det såg ut som ett lysande moln och kom från norr men gjorde en vid båge och närmade sig dem från söder, samtidigt som det sänkte sig allt lägre. Det surrande ljudet hördes allt starkare. När molnet stannade till, kunde de se att det roterade. De lade märke till att det var liksom en rödgrå dimma, som tycktes pulsera med ett underligt ljus, samtidigt som kvastar av rök slog upp från dess översida.

Männen stod blickstilla och stirrade uppåt. Ingen av dem sa något. När molnet kom ner på 15 meters höjd över marken, såg de vad som fanns i det: en rund, metallglänsande farkost, cirka tre meter i diameter. På dess undersida fanns tre lika stora halvklot och i centrum av farkostens botten stack ett rör ut, ungefär 2 dm långt och 25 cm i diameter.

En liten stund svävade föremålet stilla, medan surrandet fortsatte. När det sedan långsamt sänkte sig ned mot de båda männen, ökade surrandet i styrka. Samtidigt tunnades det rödgrå molnet ut alltmer, och när det runda föremålet befann sig på tre meters höjd, stannade det, och surrandet upphörde.

Heinonen: "Det var så nära att jag nästan kunde ha rört vid det med skidstaven."

Plötsligt kom en stark ljusstråle ut ur röret på undersidan. Strålen rörde sig runt ett par gånger, innan den stannade och en starkt lysande cirkel framträdde på snön. Cirkeln

var ungefär 1 m i diameter, och runt den var en svart kant, cirka 1 cm bred. Männen stod alldeles stilla på cirka en meters avstånd medan en lätt, rödgrå dimma sänkte sig över platsen. Efter några sekunder drog ljuset ihop sig och steg uppåt till cirka ½ meter över marken. När ljuset slocknade, såg de en skiva, som var ungefär 15 cm i diameter. Skivan stod först stilla, gjorde därefter ett ryck på 10—15 cm samtidigt som ett tickande ljud hördes. Så försvann den hastigt in i röret på farkosten.

Heinonen: "Plötsligt kände jag hur någon liksom grep tag om midjan på mig bakifrån och drog bakåt. Jag tror att jag tog ett steg tillbaka, och i samma sekund fick jag syn på varelsen! Den stod mitt i ljuskäglan med en svart låda i händerna. Ur en rund öppning i lådan pulserade ett gult ljus. Varelsen var cirka 90 cm hög och mycket mager med smala armar och ben. Ansiktet var vaxartat blekt. Några ögon la jag inte märke till, men näsan var mycket underlig. Den var liksom bara en krok. Öronen var mycket små och låg tätt intill huvudet. Varelsen bar något slags åtsittande overall av

ljusgrönt material. På fötterna hade den stövlar av mörkare grön färg, vilka räckte ända upp till knäna, och på händerna vita kraghandskar, som räckte till armbågarna. Fingrarna kröktes som klor kring den svarta lådan."

Esko Viljo beskrev varelsen på följande sätt: "Jag såg den också. Varelsen stod mitt i det starka ljuset och lyste som om den hade varit av fosfor. Ansiktet var mycket blekt och axlarna mycket tunna och slutande, armarna smala som på ett litet barn. Jag tänkte inte på klädseln, såg bara att den var grönaktig. På huvudet satt en toppig hjälm och glänste som metall. Varelsen var högst en meter hög och mycket smal."

Medan männen stod och stirrade på varelsen, vände sig denna ett halvt varv och riktade öppningen i lådan mot Heinonen. — Det pulserande ljuset från lådan var mycket starkt, nästan bländande. Medan varelsen stod kvar i ljuskäglan, sänkte sig en tjock, rödgrå dimma ned från farkosten, och stora gnistor började slå ut från den lysande cirkeln på snön. Gnistorna var som lysande stavar, ungefär 1 dm långa, röda, grö-

na och violetta. De flöt mycket långsamt utåt i långa bågar. Gnistorna slog mot de båda männen, men de brändes inte. Dimman tätnade mer och mer, och Heinonen och Viljo kunde inte se varandra trots att de bara stod ett par meter från varandra. Dimman blev slutligen så tät att inte heller varelsen kunde ses. Då hade de sett varelsen i 15—20 sekunder på ett avstånd av 3 meter.

Viljo: "Plötsligt smälte ljuskäglan på marken ihop, flöt uppåt som en dallrande flamma och sögs in i farkostens öppning. Sedan var det som om dimridån revs itu och ovanför oss var luften tom."

Vittnena stod kvar på platsen kanske i tre minuter.

Heinonen: "Vi blev inte rädda, vi pratade inte, vi gjorde ingenting."

SJUKDOMSSYMTOM

Heinonen:

2 minuter efter det att dimman skingrats, kände han att hans högra sida blev känslös, och när han tog ett steg framåt med skidan, bar inte högra foten. Han sjönk ihop i snön.

"Jag hade haft högra sidan närmast ljuset. Det stack och värkte i hela högra benet, och foten var domnad som om den sov. Jag kunde inte resa mig trots att jag försökte gång på gång."

Heinonen fick lämna kvar skidorna och hjälpas hem av Viljo. Det tog en timma för dem att förflytta sig de 2 km hem. När han kom hem till stugan, mädde han illa, ryggen värkte och varenda led ömmade. Han hade huvudvärk, och efter en stund måste han kräkas. (Kräkningarna fortsatte sedan under c:a 1½ månad.) När han "kastade vatten" efter en stund, var urinen svart som kaffe. (Detta fortsatte under ett par veckor.) Han hade även andnings-svårigheter.

Klockan 20.00 samma dag åkte Heinonen med en granne in till Heinola stads lasarett, där doktor Pauli Kajanoja undersökte honom. Han klagade hos doktorn över smärtor i lederna, illamående och huvudvärk. Doktor Kajanoja mätte blodtrycket och fann att det var långt under det normala, vilket tydde på en ordentlig chock. Heinonen verkade samtidigt frånvarande och fick några sömntabletter.

Dagen efter besökte han samma läkare, som då sade att sjukdomssymptomen skulle vara borta inom 10 dagar. Han ordinerades lugnande medicin. Symptomen fortsatte emel-

lertid, lederna ömmade, och han hade balanssvårigheter, frös mycket men var feberfri.

Den 14 januari besökte han åter läkaren, som då ordinerade medicin för blodcirkulationen. Symptomen fortsatte, och han kunde inte utföra något arbete. I mitten av maj skrev han i ett brev till oss:

"Jag är fortfarande sjuk. Har ont i huvudet och nacken. Magen och ryggen har jag också ont i. Höger hand känns mycket tung, liksom bortdomnad. Jag kan inte jobba med något tungt arbete. Jag blev så dålig då i vintras och har inte blivit bättre. Läkaren här i Heinola kan inte hjälpa mig, eller också är staten så fattig att den inte kan hjälpa oss. Jag har sökt sjukbidrag men får inget. Jag tycker att det är dom som skall betala, för jag vet ju inte varför jag blev sjuk. Jag har varit på platsen där fenomenet inträffade. Efter detta blev jag ännu sjukare."

Heinonen har då och då drabbats av minnesförlust, vilket har resulterat i oförklarliga luckor i hans minne. Själva händelsen i skogsgläntan, så som han nu ser den, blev inte fullt klar med en gång.

I början av juni var han fortfarande mycket svag. Han har ätit mycket litet under hela tiden. Före den sjunde januari hade han en utmärkt kondition för många mils skidåkning. Nu blir han trött vid minsta ansträngning.

Esko Viljo:

Viljo kände sig inte sjuk omedelbart efter händelsen utan först 1 timme efteråt, då ansiktet svullnade upp och blev rött, och enligt andra personer var hans gång obalanserad.

Hos doktor Kajanoja fick han liksom Heinonen två sömntabletter.

Morgonen därpå hade han svårt med balansen och kände sig lätt, speciellt i benen. Händerna och överkroppen blev sedan röda.

Den 9 januari besökte han läkaren. Denne trodde att de båda männen hade råkat ut för en elektrisk explosion. Han ordinerade lugnande medicin. Viljo hade huvudvärk några dagar därefter.

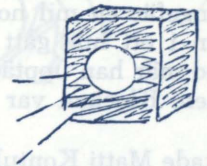
Den 12 januari var Viljo hos en ögonläkare i Lahtis på grund av att han blivit känslig för starkt ljus. Ögonlocken svullnade på honom. Han fick ögondroppar.

Den 14 januari besökte han läkaren i Heinola. Av denne fick han medicin för blodcirkulationen.

Den 17 januari undersöktes han av samma läkare, varvid det togs fullständig bild av blodet. Inget fel hittades.

Varelsens ansikte.

Den svarta lådan med det pulserande ljuset.

Teckningarna godkända av Heinonen och Viljo.

I ett brev till oss i mitten av april skriver Viljo om nervrubbingar eller blodcirkulationsrubbingar i vänster fot. I samband med bastubad blev huden onormalt röd. Han har också haft stickningar i huden.

I mitten av maj skriver Viljo till oss: "Det har varit ytterligare några människor på platsen där det hände, och de har känt sig dåliga några dagar efteråt. Kan det vara fråga om någon smitta?"

Doktor Kajanoja, som har undersökt de båda männen säger: "Jag tror att de hade fått en ordentlig chock. Viljo var mycket röd i ansiktet och verkade litet svullen. Båda verkade samtidigt frånvarande. De pratade ivrigt, litet osammanhängande. Vid en stark chock sjunker blodtrycket avsevärt, vilket det i detta fall gjorde. Jag kunde inte finna något kliniskt fel på Heinonen. Han mädde säkert illa, men det kan ha berott på att magen reagerat, när han blev skrämmd. De symptom han beskrev liknade mycket dem man får vid radioaktiv strålning. Tyvärr hade jag inte någon strålningsmätare till hands. Man kan dock sällan konstatera skador av radioaktiv strålning efter några timmar. Den färgade urinen verkar oförklarlig. Möjligen kan det röra sig om blod i urinen. Det var omöjligt att ställa en säker diagnos, och därför kunde jag inte ordinera någon speciell medicin."

IAKTAGELSER OCH UTTALANDEN

När ett reportageteam besökte platsen för händelsen i början av ju-

Det var här det hände! Aarno Heinonen och Esko Viljo: "När vi kom till den här gläntan hörde vi ett surrande ljud ovanför trädkropparna. Vi tittade upp och såg ett lysande moln." Aarno Heinonen: "Det var här varelsen stod."

ni månad tillsammans med Heino-
nen och Viljo, inträffade följande:

Efter en stunds vistelse där blev
Heinonens, Viljos och en tolks hän-
der röda. Heinonen fick lämna plat-
sen och sätta sig en bit därifrån, be-
roende på stark huvudvärk.

Samma dag som händelsen i
skogsläntan inträffade, den 7 ja-
nuari 1970, och vid samma tid på
dygnet, såg två andra personer ett
konstigt, starkt ljus på himlen.
Bondhustrun Elna Siitari i Paistjär-
vi by, ungefär 15 km från Imjärvi,
var på väg till ladugården, när hon
såg ett underligt ljus bortåt Imjärvi.

I Paaso by, ungefär en mil norr-
över, hade sonen i ett hus gått ut
för att hämta ved, när han upptäck-
te ett ljusfenomen. Klockan var då
16.45.

Förra året råkade Matti Kontulai-
nen, 16 år, från Imjärvi ut för en
märklig händelse bara ett hundratal
meter från gläntan där Viljo och
Heinonen såg farkosten och varel-
sen.

"Klockan var ungefär elva på
kvällen. Det var i februari, 1969, en
molnig vinterkväll. Jag kom skidan-
de genom skogen efter att ha besökt
en kamrat. Jag var på väg hem. Det
var ganska mörkt, men plötsligt lys-
tes skogen upp av ett mycket starkt
sken, som for fram tätt över träd-
topparna, så lågt att jag kastade mig
ner i snön. Det var som en jättelik
svetslåga, och det försvann på några
ögonblick. Jag har aldrig förr eller
senare sett ett så starkt ljus. Det
var som att titta in i solen. Det kom
från söder och gick rätt norrut. Jag
hörde inte minsta ljud, så jag är sä-
ker på att det inte var ett flygplan."

Matti Haapaniemi, 46 år, jordbru-
kare, är närmaste granne till Heino-
nen. Han är medlem av kommunal-
fullmäktige i Heinola landskommun.
Han säger: "Många i trakten har
skrattat åt den här historien, men
jag tycker inte att det är något att
skämta om. Jag har känt både Aar-
no och Esko sedan de var småpoj-
kar. Jag litar på dem. Båda är lugna
och sansade karlar och dessutom
helnykterister. Jag är säker på att
deras berättelse är sann."

Matti Tuuri, professor i elektro-
fysik vid Helsingfors universitet,
har tagit del av fakta i fallet Hei-
nonen-Viljo, och han säger:

"Det är inte uteslutet att Heino-
nens och Viljos skador har orsakats
av elektrisk strålning. Båda säger
att ljuset var bländande och vitt,
och då kan det inte ha varit ultra-
violet strålning, som alltid är blå-
aktig. Den tränger dessutom inte

igenom kläder. Om strålningen
verkligen har gått igenom Heino-
nens kläder, måste det ha varit en
ännu mer kortvågig strålning, t. ex.
röntgen. Den åstadkommer för öv-
rigt sådana symptom som Heinonens
vid överdosering.

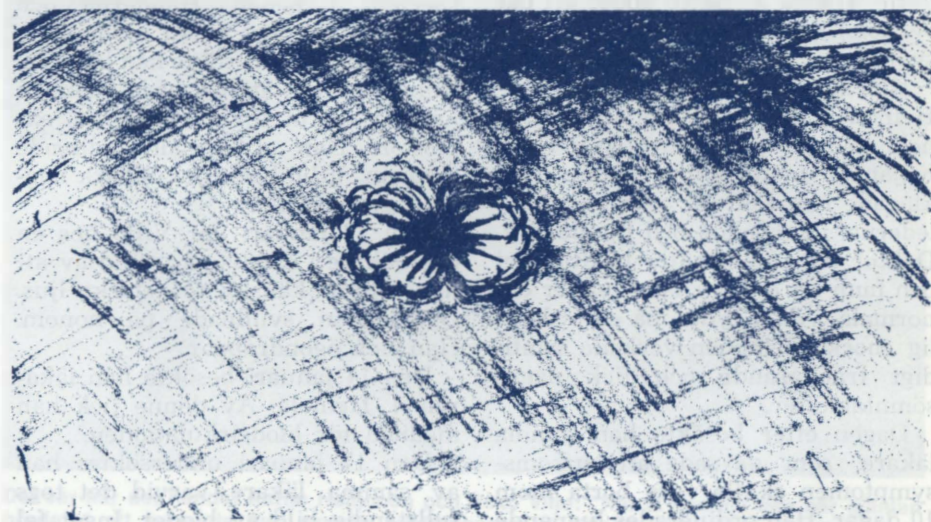
Dessa ljusfenomen har setts av så
många att man väl inte längre kan
förneka dem. Man har sett dem på
himlen i varmare länder, exempel-
vis Brasilien. Man kan tänka sig att
dessa fenomen rör sig längs jordens
magnetiska kraftlinjer och kommer
i riktning nord-syd eller tvärtom,
som ljuset i Heinola. Mycket är än-
nu outforskat inom elektrofysiken.
Man behöver bara nämna åskbollen
eller kulblixten. Vi vet att den finns,
men ännu har ingen kommit fram
till en fysikalisk lag som skulle be-
visa dess existens. Enligt alla fysi-
kens lagar borde kulblixten explo-
dera omedelbart, men det gör den
inte. Händelsen utanför Heinola är
knappast något vanligt elektriskt fe-
nomen."

Beträffande tidningarnas påståen-
de att detta ljusfenomen skulle vara
en elektrisk urladdning i atmosfä-
ren, har vi tillskrivit Uppsala uni-
versitet, Institutet för högspännings-
forskning, och erhållit följande svar:
"Såvitt vi kan bedöma har fenome-
net ej någon anknytning till åska el-
ler luften elektricitet av känt slag."

Vid Chalmers Tekniska Högskola,
avdelningen för kärnkemi, har gjorts
analys av jordprov från platsen för
att få eventuell radioaktivitet kon-
staterad.

1. EMI-Monitor.

Ingen mätbar beta (provet
gjort på öppen jord).
Ingen mätbar alfa (provet
gjort på öppen jord).

Molnet roterade nedifrån, inåt, uppåt.

2. Metan-Proportionalräknare (2 Pi-räknare).

Jorden täckt med folie (1 mm/
cm²).

Efter 5 min. 206 pulsa.

Bakgrunder är 203 pulsa på 5
min.

Proven negativa.

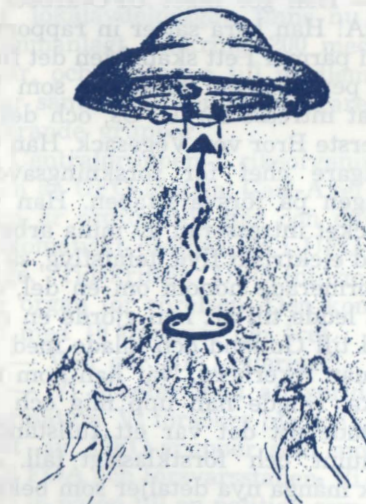
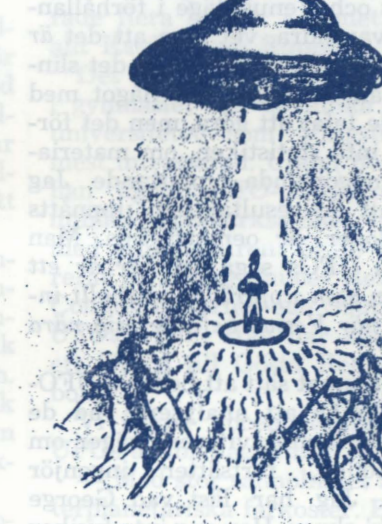
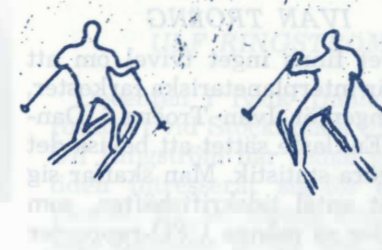
Även prov på smält snö från plat-
sen negativt.

Anm. Redogörelsen för detta intressanta
UFO-fall har sammanställts av G. I. C. O.
F. F:s ordförande Björn Högman och hans
fru Siv samt Sven-Olov Fredriksson och
Jarl Åberg.

Efter att ha läst en liten notis om fallet
i Göteborgs-Tidningen fick G. I. C. O. F.
F. kontakt med vittnena genom Hufvud-
stadsbladet i Helsingfors och Fritidsbyrån
i Heinola, som översatte deras frågor till
finska och vidarebefordrade svaren till
föreningen i Göteborg. Därefter har brev-
växling skett med de två männen med
hjälp av tolk, varvid tillsammans fem brev
erhållits. En svensk veckotidningsjourna-
list har efter tips av UFO-föreningen i
Göteborg gjort en resa till Finland i säll-
skap med en fotograf. Journalistens arti-
kel och bandinspelning har sedan stått till
G. I. C. O. F. F:s förfogande.

Heinonen och Viljo har ritat undersidan
på farkosten och därefter fått 63 modeller
att välja på för översidan, varvid båda
valde samma. Varelsens ansikte och låda
har ritats gemensamt av de båda männen.
Teckningen av händelseförloppet har
skriftligen godkänts av både Heinonen och
Viljo. Teckningen av molnet har Björn
Högman gjort efter teckning av Viljo.

Göteborgs Informations Center om och
för Oidentifierade Flygande Föremål (G.
I. C. O. F. F.) har adressen Ahrenbergs-
gatan 14 A, 416 73 Göteborg. Tel. 031/
25 62 07.

Heinonen
Esko Viljo
Björn Högman.

Detta är en tecknad version av händelsen från det tefatet stannade på 3 meters höjd och tills det försvann.

UFO-INTERVJUER

Efter andra världskriget har det skett en kraftig ökning av observationer av oidentifierade flygande föremål i atmosfären. UFOs har blivit en världsbekant företeelse, som gett upphov till åtskilliga diskussioner och skrivelser — och även vetenskaplig forskning. Är det rymdskepp från främmande civilisationer eller kanske bara ballonger, flygplan, elektriska fenomen, meteoror och andra kända fö-

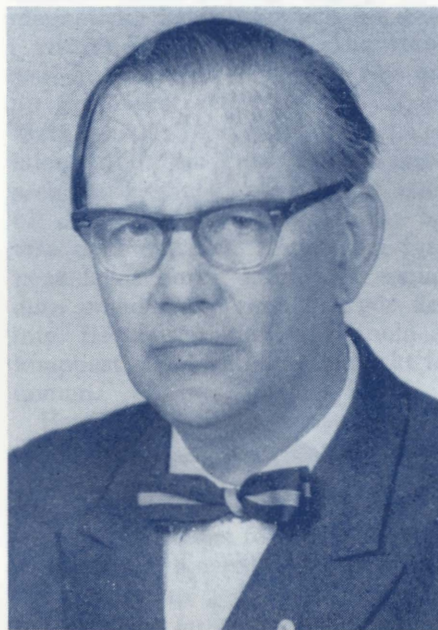
reteelser, som har feltolkats?

Vår läsekrets är inte oinformerad om UFOs. Under årens lopp har vi publicerat en rad artiklar i ämnet. Och vi fortsätter med "ufologin". Före sommaren hade vi några samtal med UFO-intresserade personer. Vi redovisar här det viktigaste som vi fick veta.

IVAN TROËNG

— Det finns inget tvivel om att UFOs är interplanetariska farkoster, säger ingenjör Ivan Troëng i Danderyd. Enklaste sättet att bevisa det är att göra statistik. Man skaffar sig bara ett antal tidskriftshäften, som innehåller så många UFO-rapporter som möjligt, och gör statistik på observationsdatumerna. Man behöver inte göra en värdering av de enskilda rapporterna. Om statistiken visar ett tydligt mönster, som ansluter sig till jordens och Venus' läge i förhållande till varandra, vet man att det är någonting. Naturligtvis kan det slinka in fall, som inte har något med flygande tefat att göra, men det fördrar inte statistiken, om materialet är någorlunda omfattande. Jag anser att de resultat som uppnåtts av ufologer, är oemotsägliga. Man kan om UFOs säga att här är ett fenomen som uppträder speciellt intensivt när Venus befinner sig nära jorden.

— Ett annat sätt att bedriva UFO-forskning är att analysera vad de föraktade kontaktvittnena säger om drivmetoden, fortsätter ingenjör Troëng. Jag har läst vad George Adamski skrev. Han var inte fysiker för två öre utan talar till exempel om magnetism, när han menar elektrostatisk attraktion mellan föremål. Men man kan analysera fram att han beskriver ett slags jondrift, där joner, alltså elektriskt laddade luftpartiklar, drivs i ett elektriskt fält som finns runt farkosten. Man sprutar ut laddningar upptill på tefatet, kanske med en antenn, och de laddade partiklarna rusar ned till klot som finns på tefatets undersida och som har motsatt polaritet. De tar med sig luft så att det blir lufttomt ovanför farkosten och mycket luft under — och då uppkommer ett sug ovanför och ett tryck under så att farkosten flyter i luften. Tänk till exempel på fallet Åkerberg på Gotland! Där beskrev vittnena ett starkt vinddrag, som kom träden att vaja och vattnet att krusas, och det är fenomen som ofta går igen i UFO-

Ivan Troëng.

rapporter.

Det ljusfenomen som ofta omger ett tefat och skymmer dess konturer, är uppenbarligen joniserad luft. Sådan luft har en stark tendens att neutraliseras av vanlig luft, därför att vanlig luft innehåller både positiva och negativa partiklar, så att där alltid finns laddningar av motsatt polaritet. Och när luftpartiklarna förenar sig med en joniserad laddning och gör den neutral, uppkommer ett strålningsfenomen, som kallas rekombinationsstrålning, och det är det som gör att det lyser omkring farkosten. Och beroende på variationer i tätheten i denna strålning varierar färgen; vid låg täthet blir det grönaktigt ljus, sen blir det blåaktigt, och så kan det bli rödaktigt, och när det är mycket tät joniseringsstrålning blir det alldeles vitt. Jag har kunnat reproducera förloppet och har funnit att modeller som man gör så att säga efter Adamskis recept fungerar — och de lyser och skimrar precis som tefaten gör.

— Vad tror du om ufonauternas syfte med att besöka jorden?

— Vi kan ju gå tillbaka till gamla

historiska uppgifter om UFOs. Indianerna berättar ju att dessa himlens söner före den vite mannens tid brukade besöka dem och hjälpa dem med skilda ting. Liknande berättelser finns från många länder, bland annat Indien. Jag tror — och Lob-sang Rampa är helt entydig på den punkten — att de bevakar jorden så att vi inte gör alltför stora dumheter. Vi har viss handlingsfrihet men får inte spränga sönder oss själva...

— Vilken är din uppfattning om Adamski?

— Jag tror att han hade både mentala och fysiska upplevelser. Dessa har han sedan blandat i sina redogörelser. Utan tvivel har han beskrivit månen felaktigt, men han har också vissa fina poänger. Han var den förste som korrekt beskrev de "eldflugor" som sedan några av astronauterna observerade. Liksom Elisabeth Klarer berättade han om det blå skikt som utgör jordatmosfärens yttre del. Så nånting visste han... Och han har, som jag nämnt, beskrivit ett driftsystem som fungerar. Många av hans fotografier är otvivelaktigt äkta.

— Vad har du för uppfattning om Tage Eriksson på FOA och hans UFO-arbete?

— Han gör inget UFO-arbete på FOA! Han bara sätter in rapporterna i pärmarna i ett skåp. Men det finns en person inom försvaret som har visat intresse för UFOs, och det är överste Bror von Vegesack. Han var tidigare chef för forskningsavdelningen på försvarsstaben. Han var mycket intresserad av mina arbeten med elektriskt flyg, tefatsflyg, så jag informerade honom om en del, och det ledde till att han gjorde en resa ned till Gotland och talade med polismannen Åkerberg. När han kom tillbaka, ringde han upp mig och berättade att det var ett fullständigt genuint och förstklassigt fall. Jag fick många nya detaljer som bekräftar att iakttagelsen är äkta. von Vegesack blev sedan chef för Dalregementet.

CARL-AXEL JONZON

I Fornåsa utanför Motala bor tele-tekniker Carl-Axel Jonzon, och han är en av de aktivaste bland de svenska UFO-intresserade. Att det har bildats en ufologisk riksorganisation beror främst på hans entusiasm och initiativ.

Vi frågar Jonzon hur han blev fängslad av UFO-fenomenet. Han berättar om tidigt intresse för ockulta och mystiska ting — såsom kloka gubbar och gummor. Av en indier lärde han sig hypnos och tankeläsning och reste en tid omkring och uppträdde, både i Sverige och andra länder. Det var hans öppenhet för det mystiska och intresset för det som gjorde att han började fundera över UFO-gåtan. Han såg också vid några tillfällen okända flygföremål, som tycktes trotsa normala försök till förklaring. En morgon, när han gick ut, kom det en flygande skiva över huset, stor som solen på himlen. Den lyste blodrött och var helt ljudlös. Skivan följde honom under en biltur; den var uppenbarligen intelligent styrd. Under någon minut kunde den observeras genom framrutan. Sedan Jonzon stigit ur bilen, tittade han efter skivan, och då kom den tillbaka och gjorde liksom en sväng över fordonet.

Då Carl-Axel Jonzon flyttat till Fornåsa, fick han kontakt med en UFO-förening i Linköping, och snart beslöt han att starta en egen grupp i Motala. Detta var år 1968 — och nu har det alltså blivit en riksorganisation: UFO-Sverige.

Det var på en UFO-konferens i Motala i påsken i år, då ett 60-tal personer från olika delar av landet var församlade, som det beslöts att UFO-Sverige skulle bildas. — Cirka 14 lokalavdelningar finns nu med sammanlagt omkring 200 medlemmar, och inbjudan till medlemskap har sänts ut till en del tidigare existerande grupper.

Centralgruppen i riksorganisationen är UFO-Motala. Carl-Axel Jonzon är ordförande där och därmed automatiskt ordförande i UFO-Sverige. Tidskriften UFO-Information är organ för rörelsen. Den kommer ut med 10 nummer om året.

— Vad gör UFO-Sverige?

— Vi arbetar med att sprida information. Vi försöker bygga upp ett nät av UFO-grupper som motvikt till FOA och försvarsstaben. Vi samlar in namn till en petition som skall lämnas till FN — det är ett internationellt projekt, och vi är skandi-

Carl-Axel Jonzon.

naviska representanter. Vi intervjuar personer som har sett UFOs och försöker göra en vettig bedömning av dessa fall.

Jonzon, som tydligen är en handlingens man, tycker att han är för ensam och inte har tillräckligt stöd av kamraterna i organisationen, vilka alltför mycket "sitter och rullar tummarna". Han saknar också tillräckliga ekonomiska medel för att kunna "riva i ordentligt".

— Och så sitter man med det handikappet att man är en vanlig människa och har den officiella vetenskapen mot sig, och den tror ju folk på som på Gud och amen i kyrkan. Vi behöver i organisationen folk med vetenskapligt kunnande men också sådana som kan riva i och explodera. Inte mesar...

— Vad tror du om den kontroversielle George Adamski?

— Han är ett svårt problem. Jag skulle vilja försöka formulera min mening så: han hade kontakter, men rymdmänniskorna försvann. Han påstod osant att mötena med dem fortsatte. Jag tror att han spårade ur mot slutet. Men det må vara hur som helst med den saken — han gjorde ändå mänskligheten en tjänst genom att tala om UFOs' existens.

— Vad tror du är UFO-varelsernas syfte med att besöka jorden?

— Jag undrar om det inte finns olika varelser med olika syften. En del vill gott och en del ont...

— Hur ser du på Tage Eriksson, FOAs UFO-expert?

— Det är sorgligt att den mannen kan sitta vid sitt skrivbord i Stockholm och "förklara" fall som han inte har undersökt och inte vet något om. — Han har en käpphäst, ett

fall som han alltid framhåller vid tidningsintervjuer, och det är en glödlampa i Göteborgstrakten, som kom på en fotografisk plåt och felaktigt utgavs för att vara ett flygande tefat! — Karl'n har en förutfattad mening om UFOs.

(Adressen till UFO-Sverige är Box 311, 591 03 Motala.)

ULF RINGSTRÖM

Docenten i fysik (molekylspektroskopi) vid Stockholms Universitet Ulf Ringström har sedan gymnasietiden intresserat sig för UFO-problemet. Av en slump kom han att läsa Keyhoes första bok och fäste sig då särskilt vid de underliga manövrer som det meddelades att UFOs gjorde och som stred mot kända fysikaliska lagar. Han blev nyfiken på det märkliga fenomenet och studerade flera böcker i ämnet, framför allt Keyhoe och Ruppelt.

Det var på 1950-talet under tiden i gymnasiet och de första åren vid universitetet som Ringström var mest intresserad. Under 60-talet har han ägnat UFO-problemet något mindre uppmärksamhet men följt med i litteraturen: bl. a. prenumererat på Flying Saucer Review, läst Condonrapporten och Saunders bok *UFOs? Yes!*. Han har även skrivit ett förord till Gösta Rehns senaste bok.

Vi frågar docent Ringström vad UFOs är för någonting. Han svarar:

— Med stor sannolikhet är det interplanetariska farkoster. Beträffande syftet med att besöka jorden kan man ju bara spekulera. Om UFOs är farkoster med utomjordiska varelser ombord, vet man ju inte alls om varelsernas tankebanor liknar våra. — Det kan ju hända att de bara är nyfikna på omvärlden och vill utsträcka sina upptäcktsfärder i universum så långt de kan.

— Är UFO ett viktigt problem?

— Ja, det tycker jag. Om det skulle visa sig att det finns andra civilisationer i vårt grannskap i universum — vilket det förefaller göra — så är ju det en mycket betydelsefull upptäckt. Som fysiker tycker jag att farkosternas framdrivningsmetod är intressant och något som man skulle vilja känna till. Enligt rapporter som har lämnats — även av radarpersonal — kan de göra tvärvändningar, och de kan röra sig utan att

(Forts. på sid. 9)

FRÅN EN DÖD OM LIV

Av Per Ragnar

Det är nu tre månader sedan du blev ensam
Du bär ännu svarta kläder
Din sömn är orolig, du vaknar och gråter
Du frågar ditt varför
Du vet att jag är borta, död
Men undran finns där
Är allt nu tomt, minnen, slut
Eller finns det ett bortom
Kan det finnas en himmel
Är din man på en plats som du inte kan se
Men så minns du kistan, skovlarna mull
Du hör orden om avsked, minns vännernas gråt
Och tårarna kommer, du får svårt att andas *

I natt min vän är jag åter hos dig
Jag skall smeka din kind
Du skall sova så lugnt
För så stor är din kärlek
Så stor din förtvivlan
Att jag fått lov att berätta
Om det vi kallar död
Jag vill forma orden
Så enkelt som möjligt
Att inget skall skrämma
Så att du skall förstå
När du vaknar i morgon
Är inom dig en visshet
Det finns inget slut
Allt är liv, är liv *

Ni satt vid min bädd i det lilla rummet
Ni bad till vår kyrkas Gud
Ni mindes prästord om himmel och helvete
De gav tröst, de gav oro
Ni grät mor och du
Du förbannade bilen som i mörkret körde på mig
Mor talade om outgrundliga vägar
Min kropp skälvde
Den var som i dunkel kamp *

Det ni såg var två vänners adjö
Det var skilsmässan mellan kropp och själ
Det var ett farväl mellan muskelsystem och rörelse
Det var nervernas avsked från sinnesförmimmelserna
Kärlsystemets försök att hålla kvar livselementet
Hjärnans upplösning av sin gemenskap med förståndsprincipen *

Min kropp låg lik
Då kring mitt huvud det uppstod en dimma
Så fin, så svag, så lysande
Lilla hjärnan och den stora utbredde sina innersta delar
Deras säregna galvaniska funktioner upphörde
De laddades med livsmagnetismen, elektricitet
Den genomträngde de underordnade systemen och byggnadsdelarna
Plötsligt var alltså hjärnan mer härskare än någonsin
Över kroppens ringare delar *

Dödsprocessen har börjat
Hjärnan drar till sig allt som betingat liv
Rörelse och förmimelse
Det förs till talrika olika underavdelningar
Huvudet lyser intensivt
Organens ytterpunkter mörknar, kallnar
Hjärnan ljusnar, glöder *

När detta skedde sov du
Efter min bortgång förebrädde du dig
Om och om igen
För att du föll i sömn
Jag svek vår sista stund tillsammans sa du
Ack nej, min vän
Dina ögon hade ändå intet sett
Du var närmare mig i din slummer *

Det tycks ett under
I den mjuka dimkretsen från och kring mitt huvud
Skapas nu ett annat huvud
Blir till klarhet täthet och fantastiskt ljus
Och där dimman förut var
Byggs nu upp en andlig kropp
Hals och skuldror, bröst
En ljusgestalt tar form, blir till
Av undergrundsstoffet är hon skapad
Befriad är hon från det som tyngde
Under vandrigen på Jorden
Smärta, sjukdom, ångest, ålder
Det är ett under
Det är verklighet
Ett verk av Honom som är livet
Och i vilken allt är liv *

En skälvning i min kropp
Ditt skri

Så är det slut, förbi
Just då reste sig min ande: Jag
Stod upp rakt över min fysiska kropp
Ännu hölls vi samman av en ström
Livselektriciteten
Och lyssna noga nu och hör:
Den strömmen är som navelsträngen
När navelsträngen brister föds ett barn till Jorden
När strömmen bryts emellan lik och ande
När silvertråden brister
Föds en jordevarelse till en andlig värld *

Din gråt var stor
Fjärran kunskapen om den gudomliga vishet
Som nu lät livselektriska element
Återvända till kroppen
Fördela sig och förhindra
Likets ögonblickliga upplösning *

Så stod jag nu i den gestalt jag hade
Innan bilen deformerade min kropp
Kanske rentav yngre
Lik den man du tog till make
Sakta började jag andas in
De finaste av atmosfärens delar
Det var litet konstigt först
Med detta nya fluidum
Men strax kändes allt så varmt
I detta andliga element *

Det var sommar ute den dag jag dog
Det var mot sommar jag gick
När min strålkropp lämnade sin plats ovan liket
Passerade dörrarna och trädde ut i atmosfären
Två vänliga väsen mötte mig
Snett upp steg vi genom vårt klotseriska hölje
Jag gick så lätt som den dag du sa ja *

Jag förmimmer din oro
Om detta jag sagt är sant
Och innerst inne känner du det
Är då jag fortfarande jag
Ja, jag är jag
Är densamma som var i min jordiska kropp
Elektriciteten förblir då glödlampan brister
Personligheten är höjd över multnandets lag *

Jag vilar bland vänner en sommardag
Sträcker jag ut min hand när jag dig som nu
Du sover så lugnt
Jag smeker din kind *

Om jag kunnat nå dig, älskade
Där du stod vid min grav
Svartklädd, blek
Fylld av förtvivlan och skräck
Men jag vandrade då
Fick inte se mig om
Först skulle jag hit
Jag vet, min älskling
Du har många svåra steg att gå
Men tyng dem ej med sorg
När en kropp dör på jorden
Föds en själ i himlen
Inte gråter man vid ett barns ankomst *

Vi går inte längre i samma klass
Jag har sommarlov
Om jag skall gå om eller flyttas upp
Vet jag ännu inte
Men vi går fortfarande och för alltid
I samma livets skola
Vi har många raster att mötas på
Som nu i sömnen
Sen finns det längre raster
Rastställen mellan livet
Allt är rörelse och vila
Födelse och död
Orsak och verkan
Sådd och skörd
Tills den dag vi alla, alla
Blott kan så och skörda kärlek *

Det har varit grått en längre tid
Om en stund går solen upp
Bringar bud om ljusets återkomst
Godnatt min älskade och godmorgon

UFO-INTERVJUER (forts.)

något ljud hörs. Om sådana uppgifter är riktiga, måste de ha någon drivmetod som skiljer sig markant från alla metoder vi känner till.

— Har Ni någon idé om hur UFO-forskning kan bedrivas?

— Ett problem är ju att det är så svårt att göra kontrollerbara experiment. UFOs kommer ju så sporadiskt och oförmodat. Ett annat problem är att få det här erkänt som ett respektabelt område för vetenskaplig forskning. — I USA har det lagts fram förslag om att upprätta ett system med kameror utspridda över kontinenten, men det bedömdes för dyrt. UFO-forskning kan väl för närvarande inte gå till på annat sätt än att man samlar in fakta...

— Skulle Ni ha lust att själv syssla med UFO-forskning, om det fanns anslag till det?

— På det kan jag svara både ja och nej. Det är ett intressant problem men samtidigt mycket komplicerat. Det är ett tvärvetenskapligt problem: berör många vetenskapsgrenar. Det skulle behövas ett helt team av vetenskapsmän till detta — och ändå vore det tveksamt om man verkligen skulle komma fram till något. Ur samhällets synpunkt kan det ju inte vara så trevligt om det läggs ned en massa pengar på forskning som inte leder till något.

— Har Ni själv sett UFO?

— Nej. Mina åsikter är grundade uteslutande på litteraturstudium.

— Har Ni i litteraturen påträffat några fall som Ni tycker är särskilt

övertygande?

— När jag började läsa UFO-litteratur på 1950-talet, var det ett fall som jag i synnerhet fäste mig vid. Det är beskrivet i Ruppelts bok *The Report on Unidentified Flying Objects*, sid. 304 (Ellsworth AFB, 13 aug. 1953). Ett okänt föremål observerades på radar på marken och även av spanare på något avstånd därifrån; dessutom gjordes observationer både visuellt och med radar i ett flygplan som var uppe. De olika observatörerna stod i telefonkontakt med varandra. Jag tyckte att detta var ett bra fall — naturligtvis under förutsättning att man kan lita på Ruppelt.

— Har Ni läst Condonrapporten?

— Inte från pärm till pärm, för det är en mycket tjock bok, men jag har läst igenom de flesta fallen och tagit del av slutsatserna i början. Det är några fall som jag tycker är ganska bra, t. ex. nr 2 och nr 46.

— Vad anser Ni om rapporten?

— Jag tycker att de undersökningar som gjorts är väl genomförda. Många fall har ju blivit mycket grundligt undersökta, men jag anser att dom skulle ha koncentrerat sig mer på verkligt svårförklarliga fall. Jag tycker också att slutsatsen att fortsatt UFO-forskning inte vore av värde är något underlig med tanke på de många oförklarade fall som rapporten innehåller.

(I nästa nummer intervjuas Sven Schalin och Tage Eriksson.)

MEDAN BLODET OCH TÅRARNA

Stilla ligger kärleken i min hand i vila. Den kärleken är öm och stor, lika rik som någonsin. Men den väntar på en levande tro, ty utan den är min kärlek utan gärningar. Jag gör ej det goda utan att tro mig veta om Gud. Jag dröjer i min känsla; överksam är min hand. Jag är ovännen, ty den som ej är vän, han är ovän. Jag är den som sitter väntande, medan blodet och tårarna. Pulsen slår hårt på min hand med de krökta fingrarna. Jag är ej vännen, ej vännen medan blodet och tårarna. Dröjande för jag handen framför mitt ansikte, smeker tanken, smeker bilden av den ljuva älskarinnan, som ej nådde verkligheten. Den ofärdiga flickan går ensam. Hon kunde ha varit söt med stora, blyga ögon. Jag kunde ha smekt hennes svanhals och blonda hår. Jag kunde ha lögat min själ i hennes skratt. Men den onda fen hade rört vid henne. Så mycket ömhet hon behövde. Men kärleken vilar, väntar förlösning. Den är rik och öm, men den lever ej i min hand, som är stilla och överksam. Den är ej levande, för den väntar det gudomliga.

Det blev tyst i henne. "Adjö, Palle!" sa hon. Hon kunde ha varit söt med ungt rodmande kinder. Hon grät med matta, små, grå ögon. Det brände i mig av kyla. Jag blev blek, när kärleken förgäves sökte fästa i hennes elända, sneda gestalt.

Men när min hand föll ned i mitt knä, var min ömhet ändå där. Det fanns en kärlek i mitt öga; jag kunde ha borrar ned den i hennes blod, hennes ben, hennes vävnader. Jag kunde ha tagit hennes huvud hårt i min hand och smekt hennes själ. Jag kunde ha vidrört hennes hud som älskaren och sagt: "Jag är Palle, jag har en vänlig hand." Men mörkret bröt in i min själ, min hand blev svag, ögonen stumma.

Nu går den ofärdiga flickan och gråter, och det är en tråkig historia.

Men innan min lekamen ruttnar, måste min själ födas. Jag måste bli en människa som gör det goda jag tror mig ha kännedom om. Handens krökta fingrar måste rätas och jag bli vännen, han som inte väntar överksam, han som är följeslagaren medan blodet och tårarna, deras och mina, har sin tid.

Den lilla del av okunnighet som vi ordnar och klassificerar, ger vi namnet kunskap.

Ambrose Bierce.

DIET OCH ETIK

Ett debattinlägg

I Sökaren nr 8 för år 1969 har tidskriftens redaktör publicerat en deklaration med titeln "Etisk grund för vegetarism". Även om jag håller med om mycket som sägs i denna deklaration och finner den inställning till livet som den ger uttryck för mycket sympatisk, är jag dock inte säker på att författarens åsikter i själva huvudfrågan är realistiska. Jag tror inte att det ur etisk synpunkt är så stor skillnad mellan vegetarisk och animalisk föda som han och många andra idealistiska vegetarianer gärna vill föreställa sig.

Var och en som sysslat med jordbruk eller grönsaksodling vet att man inte kan framställa vegetabiliska födoämnen utan att ofrivilligt döda en oändlig mängd maskar och andra smådjur vid beredningen av jorden. Under uppväxttiden måste man dessutom föra en ständig kamp mot alla de skadedjur som hotar grödan — mot bladlöss, jordloppor, knäpparlarver, fjärilslarver, sniglar, sorkar, fåglar, kaniner, harar o.s.v. Vilken odlingsmetod man än använder, slipper man ej ifrån denna kamp. Också den biologiska eller biodynamiska odlaren måste föra den, även om han använder andra medel än de gör som odlar enligt konventionella metoder. Slutligen har den odlade jorden vunnits genom att mark brutits och förvandlats till åker och trädgård, där förut de vilda djuren levde fritt. Dessa djur har dödats eller fördrivits från sina revir till krympande skogsreservat, och vi måste ständigt se till att de inte förökar sig så mycket att de hotar återta den mark de förlorat eller orsakar för stora skador.

Alla vegetabila födoämnen (möjligen med undantag av de vilda växter och bär man kan plocka i skogen) måste därför ur etisk synpunkt anses vara belastade med många levande väsens lidande och död. Man har därför inte rätt att säga att det ur etisk synpunkt finns någon principiell skillnad mellan vegetabila och animala födoämnen. Man kan möjligen ha rätt att säga att det råder en gradskillnad mellan dem, emedan animala födoämnen kostar fler liv än motsvarande näringsvärdet i vegetabil form. Detta beror på att djuren förtär mycket mer näringsvärdet än man får ut ur dem

efter slakten och att man förutom de djur som offrats för att föda upp de djur vi använder som föda, även måste döda dessa djur själva.

En mellanställning intar i så fall mjölk och mjölkprodukter som visserligen ej utvinnes genom att korna dödas men som förutsätter att korna kalvar med jämna mellanrum och att av kalvarna åtminstone de flesta tjurkalvarna dödas.

Det är alltså omöjligt för oss att föra ett ur etisk synpunkt oantastligt levnadssätt, åtminstone om man med detta uttryck menar ett levnadssätt vid vilket man undviker att skada och döda andra levande väsen, som man har skäl att förmoda äger medvetande och kan förnimma smärta och ångest. Var man skall dra gränsen mellan väsen som förnimmer ångest och smärta och väsen som inte gör det är ett svåröst problem. De enda varelser som kan vara någorlunda säkra på att föra en etisk diet, är humlor och bin, som lever på blomsternektar och pollen, som växterna bjuder dem i utbyte mot att de sköter deras sexualliv, samt dagmaskar och andra djur, som lever på döda växter och djur.

Det är emellertid inte alls säkert att det är önskvärt att vi för en i denna mening så etisk diet som möjligt genom att enbart leva på vegetabila födoämnen. Om detta levnadssätt skulle slå igenom, skulle det innebära att alla husdjur så småningom skulle utrotas så när som på mindre rester i djurparker. Det är inte säkert att husdjuren, om de kunde välja, skulle föredra denna den möjligen mest etiska lösningen av vårt näringsproblem. Det är i varje fall tänkbart att de skulle föredra att få leva i ansegliga antal och acceptera slakt under förutsättning av en "mänsklig" behandling. Man bör se detta mot den bakgrunden att det normala döds sättet för djur i naturen ingalunda är ålderdomssvaghet utan en mer eller mindre våldsam död i klorna på ett rovdjur, eller av parasitangrepp, svält, törst och köld. I jämförelse med dessa alternativ tror jag att en rätt utförd slakt borde vara att föredra.

Det är inte heller möjligt för oss att allmänt övergå till en vegetarisk livsföring utan en kraftig reduktion

av jordens befolkning. Stora arealer kan inte odlas upp och kan endast lämna bidrag till vår försörjning, om de får utnyttjas av lämpliga djur som älgar och renar. Dessutom hämtar vi enorma mängder animalisk föda från havet.

Det väsentliga i en etisk livsföring i fråga om födoämnesvalet är därför troligen inte att vi avstår från animalisk föda utan att vi ser till att de djur som vi utnyttjar behandlas på ett etiskt godtagbart sätt från födelsen till slakten.

Bertil Westerhult

KOMMENTAR:

Det är sant att en vegetarian inte helt kan undvika varken att döda eller att medverka till att levande varelser dödas. Vi ingår i livssammanhangen och kan inte ändra på naturens ordning. En del mycket små djur gör vi illa bara därför att vi finns till — men dessa har ju ett så enkelt medvetande att de vid skada och död väl knappast kan uppleva mer än ett bestämt obehag — till skillnad från kor, hästar, grisar och andra högre djur, som liknar människan mer.

Att skonsamt bekämpa skadedjur är väl oundvikligt — men gör detta vegetarismen moraliskt utan värde och onödig? Jag tror inte det.

Beträffande husdjuren: Kanske vore det inte sämre för en ko att leva hos en djurvänlig köttätare som behandlade henne väl och slaktade henne smärtfritt, än hos en vegetarian som lät henne leva länge och självdö av ålder eller sjukdom. Och naturligtvis kan metoder för uppfödning, fångst och slakt mildras, men för närvarande tillfogas djur mycket lidande — inte minst i s. k. djurfabriker — innan de blir till »läckerheter» på matbordet.

Förutom direkta djurskyddssynpunkter finns det djupa andliga och starka principiella etiska skäl för vegetarismen. Jag skall nu inte gå närmare in på detta utan nöjer mig med att säga att jag tror att när vi väljer vår föda enligt icke-våldsidén, gör vi det i samklang med det bästa inom oss — och med Universums själ.

SM

Vill Ni ha information om elixiret, den 250-åriga "Haarlemer healing oil", skriv till

Harald Schubert,
S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm

ÄLSKA DIN NÄSTA!

Pitirim A. Sorokin (1889—1968) var professor i sociologi vid det amerikanska Harvarduniversitetet, som är en av världens mest ansedda högre läroanstalter. Hans forskningar ledde honom fram till en historisk och social filosofi, som helt rör sig kring begreppet altruism (oegennytta), och hans vetenskap var en *kärlekslärans vetenskap*. Han gjorde bl. a. undersökningar av altruism i samhället, beskrev typiska altruistiska människor och deras sätt att leva och tänka.

Altruistisk kärlek var för Sorokin medicinen för människosinnet skapande tillstånd och metoden att bygga bättre samhällen. Han hävdade — och grundade sig därvid på sina forskningsrön — att *kärlekens idé måste föras ut bland människorna* och omhuldas av samhällets institutioner. I all *skolundervisning* måste kärlekens bud och därpå grundad visdom förklaras och accepteras. Det skall vara skolans främsta uppgift att förädla elevernas karaktär: de måste läras altruistisk kärlek. Om detta försummas i fortsättningen ges väsentligen egoistiskt syfte, får vi samhällen där egennytan sätts som högsta värde, och sådana samhällen blir inte harmoniska och fredliga. På den vägen går mänskligheten ännu mycket elände — och kanske sin undergång — till mötes. Inre och yttre konflikter blir ofrånkomliga i samhällen, där människokärlekens idé saknar reell hemort, där utbildning, teknik och vetenskap missbrukas och ger upphov till många destruktiva uppfinningar och företeelser. Kärnvapen, biologiska stridsmedel etc. har tillkommit efter missbruk av vetenskapen på grund av den ringa kärlek människan äger. Detta missbruk har blivit till ett hot mot alla människors liv, fred och lycka. Ju värre förstörande vidunder vetenskapen frambringar, desto viktigare är det att samhällena rekonstrueras i samling kring altruismens idé. I nationer där människokärlek är ett erkänt, positivt begrepp, leder politiska meningsskiljaktigheter inte lätt till krig och följelser.

Ett kultursamhälles ledande princip måste vara oegennyttig nästkärlek. Endast då kan en god och fredlig samhällsordning skapas och

bevaras. Om ett samhälles inriktning är sådan att det blir en god grund för egoistiska och andra negativa krafter, som leder till stridigheter och ha-begär, då får vi ständigt orättvisor och nya krig — till civilisationens slut.

"Älska era ovänner!" säger bibeln, och "vänd andra kinden till!" Kristendomens moralregler är i och för sig tillräckliga för att skapa en bättre värld — men de efterlevs inte. Bergspredikans etik bekännes endast med läpparna, inte i handling.

Alla de stora världsreligionerna har likartade huvudsanningar och moraliska bud, men de måste återupprätta den avbrutna förbindelsen med världsalltets skapande ande — såsom den fanns hos deras stiftare.

Om den kärlekens idé, som finns i religionerna, vore dominerande i människornas sinnen, skulle hat, fiendskap och orätt försvinna och en bestående harmoni råda bland människorna. De kristna kyrkorna har inte lyckats att djupare förädla de troende. "Kristna" samhällen har inte varit mindre orättfärdiga och krigiska än andra.

I vår nuvarande västerländska kultur är de hyllade värdena huvudsakligen materialistiska. God mat och dryck, vackert hem och fina kläder, pengar, makt, socialt anseende och berömmelse är vad som sätts högst. Vår kultur är grundad på materialismens princip i överensstämmelse med tron att ingenting existerar utom det som våra sinnen förmedlar och att människan är en enhet av kemiska, psykiska och biologiska fenomen. Människor som uppföstras i en kultur där altruistiska och andliga värden sätts på undantag, kan sällan bibringas ett genomgående oegennyttigt beteende. Stimulans till sådant saknas i hög grad. Däremot saknas inte stimulans till kriminalitet, våld, hänsynslöshet, ty av det fylls massmedia, som kylligt rapporterar om skilda slag av simpelhet och brott.

Den nuvarande relativiseringen av moraliska normer måste ersättas av universella värden, samlevnadsprinciper som kategoriskt utsäger vad som är rätt och orätt. En sådan förändring skulle leda mänskligheten till en ny epok, kanske den ädlaste och mest skapande i dess histo-

ria.

Det var Pitirim A. Sorokins övertygelse att det måste ske en fullständigt radikal förändring av samhällsandan, om vi skall kunna skapa friska, harmoniska, rättvisa och fredliga samhällen. *Inga andra åtgärder har någon avgörande betydelse.* Och ifall altruismens idé bleve levande, skulle inga vetenskapsmän vilja befatta sig med destruktiva uppfinningar, om de inte vill bli stämplade som mördare och förbrytare.

Skolor, konst, musik, litteratur, TV, radio, film, underhållning borde föra ut nästkärlekens princip och samhällsinstitutionerna förändras i altruistisk riktning, så att sinnena påverkas och omskapas. Så — och endast så — kan krigen och orättvisorna avskaffas och i en anda av broderlig kärlek goda samhällen skapas.

Anm. 1968 blev Sorokin föremål för en större artikel i Sökaren av Olle Wedholm (nr 10). I nr 7, 1969, hade vi en sistasidesartikel baserad på hans bok *Altruistic Love* (altruistisk kärlek). — Artikeln ovan är en sammanfattning av Sorokins *The Reconstruction of Humanity*, grundad på en norsk översättning, *Menneskehetens gjenreisning*, som kom ut på Olaf Norliss forlag i Oslo 1953. Boken går ännu att köpa från det norska förlaget, liksom Johanne Reutz Gjermoes *Kultur og Fred*, som behandlar Sorokins filosofi.

UFO-INFORMATION

En tidskrift som utöver ufologi, filosofi och parapsykologi även bjuder på en byggbeskrivning av ett riktigt flygande tefat.

UFO-Sverige,
Box 311, 591 03 Motala.

MWO-healinginstrumentet och kroppsenergialstraren

omtalad i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: S:t Eriksgatan 109, Stockholm
Va. Tel. 33 19 32.

Ref. och behandling:
MARJA-KLINIKEN, Skeppargatan 11,
Stockholm, tel. 08-62 78 99.

SVEN UTTERSTRÖM SPIRITUALIST

Gamle skidkungen Sven Utterström, nu 69 år, har blivit övertygad om att livet inte är slut med den så kallade döden utan att det finns en fortsättning i en annan värld. Han är viss om att hans bortgångna hustru Frida ofta hälsar på honom, varvid hon smeker honom över kinden och även på annat sätt visar att hon är närvarande.

Utterström berättar om en väggklocka som han och Frida fick när de gifte sig 1921. En dag i oktober 1963 stannade den perfekta klockan plötsligt på 17 minuter i nio. "Jag fick en känsla av att det var ett tecken på att något skulle hända. Frida hade länge varit sjuklig. En månad senare dog hon precis 17 minuter i nio!"

När Sven Utterström en tid efter hustruns död tittade på hennes armbandsur, upptäckte han att det också hade stannat på samma klockslag. Sedan han sett detta, började klockan gå igen.

NICAP

Ryktet om NICAPs död var "överdrivet". Tidskriften UFO Investigator (1522 Connecticut Ave., Washington, D.C. 20036, USA) har dykt upp igen efter ett halvårs frånvaro — nu som månadspublikation men tunnare än förut, fyra blad, och under ny redaktör, Stuart Nixon. Major Keyhoe har vid 72 års ålder trätt tillbaka som NICAPs ledare efter att ha stått i spetsen för organisationen i 13 år. Ny president är John L. Acuff, en 37-årig affärsman.

TACK!

Det händer att våra läsare skickar till oss tidskrifter, häften, klipp ur tidningar m.m. Vi uppskattar detta mycket och ber om överseende med att vi ofta inte har uttryckt vår tacksamhet i personliga brev till givarna. Men skrivbordslådan med ärenden som skall åtgärdas är alltid överfull, antalet tidskrifter m.m. som skall gås igenom är stort, och vi har haft svårt att samla oss till att författa personliga brev till dem som haft vänligheten sända tips och diverse trycksaker. Många gånger har vi haft nytta av hjälpen från läsarna. Hjärtligt tack!

ORTHOTENY — NEJ!

1958 utkom den franske ufologen Aimé Michel med en bok, *Mystérieux Objets célestes* (Paris: Arthaud), vilken samma år fanns i en engelsk översättning, *Flying Saucers and the Straight Line Mystery* (New York: Criterion Books), där han hävdade uppfattningen att UFOs uppträder efter räta linjer på kartan. Om man tar samtliga kända UFO-iakttagelser under ett dygn och prickar ut observationsorterna på en karta, så finner man ofta, enligt Michel, att man kan förbinda orterna med linjer, varvid tre, fyra och ibland ännu fler orter faller på samma räta linje.

Michels hypotes väckte en del uppseende. Andra ufologer — bl. a. Antonio Ribera i Spanien — gjorde liknande studier och bekräftade Michels resultat. I den internationella UFO-debattidskriften *Flying Saucer Review*, London, riktade professor Donald Menzel en skarp och förödande kritik mot orthotenen.

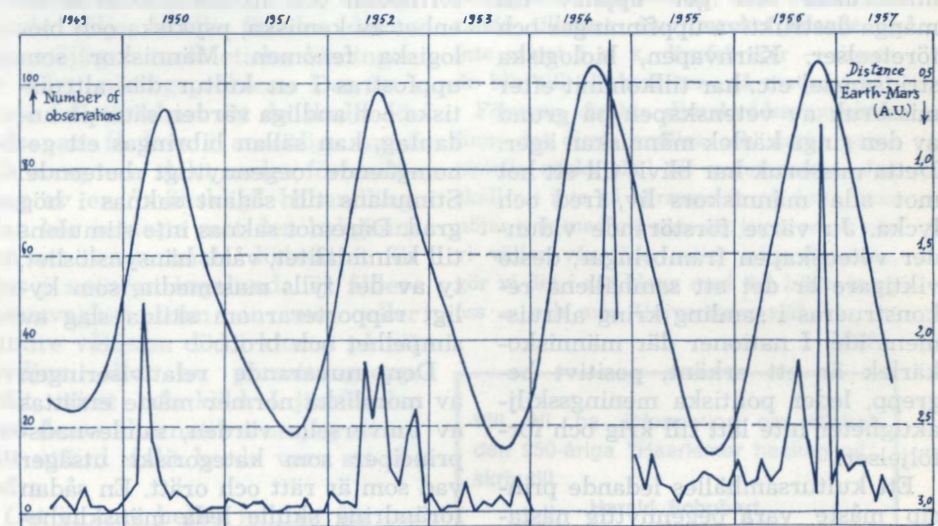
I *Challenge to Science*, som makarna Jacques och Janine Vallee gav ut 1966 (Neville Spearman, London, 1967), visas med all tydlighet att hypotesen med de räta linjerna är ett misstag. Trepunktslinjer (varpå tre punkter eller orter är belägna) uppkommer slumpvis även när man har ganska litet antal punkter, och fyrapunktslinjer uppkommer i ett visst antal, om man har tillräckligt många punkter eller dagar. Det nätverk av linjer som Michel och Ribera har visat upp, är av alldeles samma karaktär som de som upp-

kommer av en ren slump. Trepunktslinjer är mycket vanliga, fyrapunktslinjer förekommer i litet antal, och även linjer med fler än fyra punkter kan förekomma. Det finns således ingenting anmärkningsvärt i det stjärnformiga nätverk av linjer mellan UFO-observationsorter på en karta, som Aimé Michel har visat på. Allt är slumpens verk!

UFOs ETT PERIODISKT FENOMEN

Författarna till *Challenge to Science* har testat påståendet att det finns ett tidssamband mellan toppar i UFO-aktiviteten och planeten Mars närhet till jorden. Deras studie har omfattat tusentals fall, och de har kommit fram till att det finns ett tydligt samband med Mars för tiden 1950—1956; därefter förändras profilen. (Sambandet med Venus är däremot svagt. — Ivan Troeng och andra säger sig ha funnit ett oomtvistligt samband med Venus och endast ett mindre med Mars!)

Makarna Vallee är helt säkra på att UFO-fenomenet uppträder periodiskt, i "vågor". När det gäller sambandet med planeten Mars läge i förhållande till jorden, vågar de inte dra någon bestämd slutsats. De kurvor de presenterar är anmärkningsvärda, men de menar att man nog alltid kan finna något celest föremål vars opposition, konjunktion, kvadratur eller maximala ljusstyrka sammanfaller med ett periodiskt fenomen. Men säkert är filosofie doktor Vallees och hans hustrus resultat värda att granskas av andra forskare. (Man kan i sammanhanget erinra sig den vetenskapliga hypotesen att Mars båda månar är konstgjorda satelliter. De skulle kunna vara baser för rymdfarkoster.)

Överensstämmelse mellan UFO-observationer och planeten Mars' bana 1949—1957. (Från Vallee och Vallee: *Challenge to Science*.)

DE LÄMNAR SIN KROPP

Av R. Crookall, D. Sc., Ph. D.

Det finns människor som påstår att de har lämnat sin fysiska kropp i en andra, icke-fysisk kropp av "astral", "eterisk" eller "andlig" natur och att de har gjort iakttagelser med hjälp av den andra kroppen och sedan återvänt till sin fysiska organism och fortsatt det vanliga livet.

En stor del av dessa människor har hävdat att astralkroppen, som var en replik eller kopia av den fysiska, var objektivt verklig, ja mer verklig och perfekt än den fysiska kroppen, från vilken den hade "fötts". Men en del personer, som inte har förstahandserfarenhet av astral projektion, har den åsikten att det varit fråga om blotta drömmar och att den astrala kroppen var subjektiv, en inbillning bara.

Om vi ibland kan lämna den fysiska kroppen i en objektiv, astral kropp och med dennas hjälp göra iakttagelser etc. i det den fungerar som ett instrument för själen, då är följande högst sannolikt. Det finns en verklighet som motsvarar astralkroppen (det som har kallats "paradiset"). När vi skils från den fysiska kroppen vid döden, fortsätter vi att leva i astralkroppen under paradissiska förhållanden, så som sägs i de flesta religioner och som har starkt stöd i vissa mediala fenomen.

Hur skall denna viktiga fråga kunna avgöras? Bästa beviset vore naturligtvis en direkt demonstration. I Frankrike påstod Hector Durville ("Le Fantome des Vivants") att när en eterisk "dubbelgångare", som frigjorts under djup, magnetisk trans, kom i närheten av en skärm, som var impregnerad med kalciumsulfid, lyste skärmen med ökad styrka. Dubbelgångaren kunde flytta fysiska föremål (telekinesi), påverka en stenometers stråvisare och orsaka övernormala ljud, såsom knackningar.

Denna typ av experiment, som givetvis innefattar försök att fotografera dubbelgångaren, borde upprepas under moderna betingelser. Det förefaller sannolikt att de enda personer som kan tänkas åstadkomma sådana resultat, är de som tycks ha en vital, relativt lös och uttänjbar "semi-fysisk" organism, eller eterkropp, d.v.s. folk som har en mediumistisk kropps-konstitution. Den super-fysiska själskroppen kan inte

väntas ge fysiska effekter.

Det är mycket sannolikt, tror jag, att avgörande bevis för att astralkroppen är en objektiv verklighet till slut kommer att erhållas med instrumentella medel. Det finns en anse- nlig mängd indicier, hittills helt förbisedda, som kraftigt pekar i den riktningen.

Professor C. J. Ducasse vid Brown University, USA, har riktat uppmärksamheten på det förhållandet att en frigjord dubbelgångare ofta sägs vara fästad vid den fysiska kroppen med en silversträng (något som utan tvekan finns nämnt i Salomos predikare 7:6). Han sa: "Om det verkligen skulle förhålla sig så, vore spöken fenomen inte visuella hallucinationer utan i stället iakttagelser... av någonting... som är objektivt närvarande på den plats där det förnimmes." Säkert kommer man till slut att få tillfredsställande fotografiska bevis för att denna "silversträng" existerar.

Tills vidare har vi en anse- nlig mängd indicier från folk som upplevt astral projektion, där det råder föga tvivel om "snörets" objektiva existens och därmed också om astralkroppen, av vilken det troligen är en tillfällig utlöpare. En del av dessa människor har sagt att deras frigjorda dubbelgångare befann sig ovanför den fysiska kroppen. När en fransk prästman, L. J. Bertrand, fann att hans astralkropp, eller dubbelgångare, var i luften, observerade han att den fortfarande var fästad vid den fysiska kroppen med "ett slags elastisk sträng". En engelsman, Oliver Fox, säger sig ha sett "en lysande silvertråd" som fortfarande förenade de två kropparna, när dubbelgångaren "sköt upp" ovanför den fysiska kroppen. En amerikansk dam, Mrs Boorman (som "inte hade läst några böcker i detta ämne") var med om att hennes dubbelgångare lösgjordes. Hon sa: "Jag såg ett silversken mellan mig och min kropp, när jag tittade ner." På min fråga om hon hade hört talas om något liknande före sin upplevelse, svarade hon: "Är det en sträng? Jag tyckte det var en ljusström bara!" När en engelsk dam, Mrs "Prothero", fann att hennes dubbelgångare "svävade ovanför" kroppen, tittade hon ner och såg att den var fäst med "en

sträng".

Paul Brunton, författare till många böcker med psykiskt innehåll, lade märke till "ett band av blekt silvrigt ljus" som gick från den frigjorda kropps dubletten ned till hans övergivna kropp. Margaret Argles sa på liknande sätt: "När jag tittade ned på min kropp... var där en sträng."

Vera Oates berättade: "Jag tittade ned och såg att jag fortfarande var bunden vid kroppen." Peter Urquhart, en kanadensare, vittnade: "Jag såg att jag var fäst vid kroppen med en sträng." Och Ibbetson lade ovanför sin kropp märke till "en 'sträng' som löpte ned" och förenade astralkroppen med den fysiska kroppen.

I ett fall som gäller Aridaeus i Mindre Asien och nedskrevs så tidigt som år 79 e. Kr. fick en soldat, som var utanför sin kropp, veta att hans dubbelgångare inte kunde stiga högre, eftersom "hans själs ankar-kätting", d.v.s. "silversträngen", inte kunde tänja ut sig mer.

Mrs "T.D."s dubbelgångare svävade över hennes kropp. Hon lade märke till att den var fästad vid den fysiska kroppen med "en röksträng". G. Lester sa på liknande sätt att han kunde "se nedåt längs med" sin "sträng". Mrs Clayton "såg ned" från sin astralkropp på sin fysiska kropp och "betraktade den silvriga och pulserande ljussträngen" som "tänjde ut sig varje gång jag rörde mig bort från kroppen".

Som regel reser astralkroppen upp sig och rör sig bort, sedan den stigit upp ovanför den fysiska kroppen. Beskrivningarna av hur människor har sett sin "silversträng" är också mycket betydelsefulla indicier. "Yram", en fransman, sa: "Strängen tycks kunna tänjas ut hur mycket som helst. Den påminner om en raket-svans." En engelsk dam, Mrs N. Matile, beskrev "ett långt band, som sträckte ut sig bakom" hennes frigjorda astralkropp. En annan person, Mrs "Mansergh", lade märke till "en glänsande sträng" som var som "en svans bakefter" astralkroppen. En amerikan, S. J. Muldoon, "lyckades vända sig om" och såg att hans kropps dublett var fästad vid den fy-

(Forts. på sid. 15)

MIN CITATSAMLING

För många år sedan, medan jag ännu var ung, läste jag i en essä av Ralph Waldo Emerson följande ord, som genast slog mig genom sin djupa, koncentrerade sanning:

"Så snart du formar ditt liv efter den rena tanken i din själ, skall den utveckla hela sin väldighet."

Det var ju så väsentligt detta, att vi skall leva ut våra tankar så att de blir till verkligheter, leva ut oss själva för att därmed uttrycka vad vi är i vårt inre. Detta var en levnadsregel som var värd att fästa på pränt och sätta upp på väggen i mitt rum. Men så tänkte jag: kanske det finns någonstans någon tanke nedskrivnen, som innehåller en ännu större sanning i starkt koncentrerad form, och som jag kanske ännu hellre skulle vilja se framför ögonen dagligen. Så jag beslöt att vänta lite med att texta ut Emersons ord och se om jag kunde finna den idealiska aforismen: ett livsprogram i en kort, koncentrerad mening.

När jag nu lade an på att söka efter sanna och vackra tankar så läste jag mina böcker med ännu större uppmärksamhet än förut, och jag tänkte mig ännu bättre in i vad författarna menat med vad de sagt. Och jag blev förvånad över så mycket vackert och sant det fanns att ta vara på som förr gått mig ganska obemärkt förbi. Jag skaffade mig en tjock anteckningsbok med svarta vaxdukspärmor som jag skulle ha att samla tankar i, prosa eller poesi, sak samma bara det var djupt och vackert.

På första sidan skrev jag följande ord av Goethe, som jag tyckte stämde bra in med min egen uppfattning:

"På vises vishet jag satte värde — och gärna lärde — om blott de talte helt kort och gott, ty orationer jag ej förstått."

Visa, förtätade tankar skulle det vara. Ty, som Bernard Shaw har uttryckt det: "Det är med ord som med solstrålar, ju mer de förtätas desto starkare bränner de."

Och så började jag samla citat. Vilken underbar hobby! I min svarta anteckningsbok samlades under årens lopp tankar av alla världens

vise, en del i bunden form, det mesta i obunden. Och år efter år fortsatte jag att söka efter den starkt koncentrerade sanning som jag skulle texta med min vackraste stil och hänga upp på väggen i mitt rum. Men det blev många tankar som konkurrerade om platsen.

Jag tyckte att R. W. Trine sagt något mycket betydelsefullt i några få ord, när jag läste av honom:

"Livets hemlighet är harmoni — att känna lagen och leva i harmoni med den."

Visst är det så. Och när jag läste av Krishnamurti:

"Den kortaste vägen till verklig storhet är att vara stor i de minsta detaljer i sitt dagliga liv",

då tyckte jag att jag nästan funnit vad jag sökte, ty i dessa få ord fanns ju allt jag behövde veta för att leva mitt liv på rätt sätt. Men lika sanna och lika betydelsefulla fann jag senare följande ord av James Rhodes vara:

"O mänska, roten till din syndfullhet är att ditt gudaursprung du ej vet."

Så jag sökte vidare.

"Jag bara behöver ett par tre ord men av en så oerhörd klang att nya himlar och ny jord för bländade ögon sprang",

som Erik Lindorm skriver.

Ett livsprogram ligger i Viktor Rydbergs vackra diktavsnitt:

"Ty det hårda hjältelivets runor lyda:
svärd mot snöda jättar draga
modigt blöda för de svaga
glad försaka, aldrig klaga
strida hopplös strid och namnlös dö."

Vivekananda uttrycker något mycket begrundansvärt i denna enkla sats:

"Om du vill finna Gud, så tjäna människorna."

Under detta har jag antecknat Frödings vackra ord:

"Allting som är

inom sitt skal
en gnista bär
som stänkt av Gral",

och det är ju nästan som en kommentar till det föregående. Djupt betagen blev jag i följande dikt, skriven av den på sin tid mycket framstående folkbildaren Per Johannes:

"Som från skogssjöns mörka boten
ur förrädiskt, gåtlikt dunkel
bubblor stiga upp mot ytan,
skimra skönt i solens strålar
uti frigjord fröjd — och brista,
tränger den som söker sanning,
ut ur fördoms midnattsmörker,
upp ur vantrons djupa gytja,
brister gärna utan klagan
blott hans själ får fånga ljuset
i en enda blick, en sista."

Hos Rabindranath Tagore har jag funnit många djupa tankar och därtill klädda i en språklig dräkt av oförliknelig skönhet:

"I sin stora kärlek kysser Gud det ändliga, och människan det oändliga."

"Det är endast då vi helt underkastar oss sanningens tvång, som vi helt vinner frihetens glädje."

"Lotusblomman slår ut när den ser på solen och förlorar allt den äger.
Den skulle inte vilja behålla sina knoppar i evig vinterdimma."

Så fint kan bara en Tagore uttrycka att det eviga är värt att offra allt det timliga för.

N. Sri Ram, Teosofiska Samfundets president, vill jag kalla en aforismens mästare. Här några prov på vad jag antecknat av honom:

"Vi är mest fria när vi är fria från oss själva. Vår fullaste frihet ligger i fullkomligt tjänande."

"Sanningen är livet i dess högsta, mest utvecklade tillstånd, den fullkomligaste uppenbarelsen av dess väsen."

"Den är klok som förmår skilja mellan sin begränsade visdom och sin obegränsade okunnighet."

"Den som ingenting önskar kan ge allt."

En särskild sida i min bok har jag berett åt denna vackra bön av Sokrates:

"O Pan och I andra gudar som dväljens på denna helgade ort, förläna oss själens skönhet och livsmotsättningarnas harmoni, och låten oss alltid i visheten se lyckan, och i måttfullheten den sanna rikedom."

Den som tycker att han hamnat på fel plats i livet och ingenting kan uträtta av värde borde begrunda följande ord av Amiel:

"Förakta inte din ställning, det är där du har att handla, att lida och segra. På alla punkter av jorden är man lika nära himlen och oändligheten."

Detta är bara ett mycket litet urval av de många tankar som fyller min bok, ett smakprov på min visdomsskatt. Närhelst jag känner mig dyster eller betryckt tar jag fram min anteckningsbok och läser bland mina citat. Och det är sällan det förfelar att skänka frid och uppmuntran åt ett oroligt eller nedstämt sinne. Jag berättar allt detta för att kanske inspirera någon annan människa att göra som jag. Det är en hobby som inte kräver mycken tid och pengar men som ger ett oändligt rikt utbyte, detta att samla gräddan av allt vad man läst för att kunna ta fram och njuta av det när man bäst behöver det.

Nu börjar min tjocka anteckningsbok bli fullklottrad. Den liknar min egen personliga tillvaro, som väl inte har så många oskrivna blad kvar den heller. Den idealiska aforismen söker jag alltså. Inte för att jag inte funnit något som skulle vara värt att ha inramat på en vägg. Men ju mer jag sökt, desto mer har jag funnit, och nu vill jag aldrig upphöra att söka. Ty allt detta sökande efter vackra och sanna tankar har så berikat mig och hjälpt till att skapa en sådan harmoni i min själ att jag nu trots min tilltagande ålder kan uppfatta min framtid som en morgonrodnad och inte som ett hotande nattnmoln. Därför har jag på min anteckningsboks allra sista sida redan skrivit ned följande, som jag vill skall stå där, några tankar av Pär Lagerkvist i den mest utsökta poesi:

"Oroas ej. Räds ej i uppbrottstimmen.

En vänlig hand lugnt ordnar bådens segel

som för dig bort från kvällens land

till dagens.

Gå utan ängslan ner i strandens tystnad
den mjuka stigen genom skymningsgräset"

Här liksom i min bok har jag med avsikt inte satt någon punkt efter detta. Ty livet slutar inte här. Det är bara en port som öppnas för oss mot större vidder.

DE LÄMNAR... (forts.)

siska kroppen med "en sträng som tycktes elastisk". Han lade också märke till att strimmor av ljus var som en svans bakom astralkroppen.

Den utmärkte författaren William Gerhardt, M.A., B.Litt., ville förvissa sig om att han hade en verklig upplevelse och inte drömde, när hans astralkropp var skild från den fysiska kroppen. Han sa till sig själv: "Se efter om det finns en lysande sträng bakom dig!" Han tillade: "Jag tittade mig om, och där var den."

En amerikan, B.B. Wirt, sa: "Jag svävade ut ur och bort från min köttsliga gestalt. Jag tittade tillbaka och såg min kropp — och dessutom såg jag "silversträngen", eller "kedjan", som band samman min andliga kropp med min jordiska." Hitchcock intygade: "Jag tittade tillbaka och såg vad som tycktes vara en spole av ljus."

Alla dessa människor har upplevt astral projektion, och de har beskrivit hur de sett sin egen "sträng". E. Butler, en klärvoajant som såg "silversträngen" hos ett antal personer som erfor astral projektion, beskrev strängen som "en hårliknande tråd", som "var som en svans bakom den frigjorda astralkroppen". Medier, vilkas astralkropp tillfälligt lösgjorts under trans, har gjort liknande observationer.

I Norge sågs Ingeborg titta "framåt och uppåt". Hon sa: "Vart går strängen? Den löper ju rätt ut i luften!" Slutligen märkte hon: "Den

följer mig!"

Det är ju av betydelse att de som meddelar sig genom medier gör uttalanden som stämmer överens med dem som gjorts av personer som erfarit astral projektion, klärvoajanter, transmedier m. m. De som meddelar sig genom mrs Keeler i USA har uppgett att "strängen" hos en person som skall kunna utföra astral projektion måste vara tillräckligt elastisk "så att den kan följa med" astralkroppen, när denna rör sig bort från den fysiska kroppen.

En annan amerikan, E. B. Morgan, uppgav att hans meddelare från andra sidan nämnt ett kännetecken för att skilja en astralkropp, som är endast tillfälligt frigjord från den fysiska kroppen, från en astralkropp, som är beständigt lösgjord, vilket är lika det som har nämnts av klärvoajanten Butler. — "Om du ser silversträngen bakefter honom, då vet du att han ännu är vid liv." I England citerade J. S. M. Ward på liknande sätt sin andemeddelare som sagt att en levande människas astralkropp "bakom sig har en tråd av ljus".

Det är praktiskt taget säkert att inte några av dessa vittnen någonsin hört talas om varandra, mycket mindre jämfört sina beskrivningar. Troligen insåg ingen att deras uppgifter kunde användas för att testa deras sanningsenlighet. Jag lämnar åt läsaren att avgöra graden av sannolikhet i det som sagts; den måste vara mycket stor.

Enbart dessa intyg — frånsett instrumentella bevis — lämnar föga tvivel om att upplevelserna varit äkta och inte drömmar bara och att astralkroppen varit en objektiv verklighet och inte inbillning.

Från den engelska, spiritualistiska tidskriften Two Worlds.

A better life ...
— Gå med I WARDO!
WARDO, Box 7051, 550 07 Jönköping

Alltmer populära
manastrålände

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigt turkoskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm Va. Tel. 33 19 32. Många positiva uttalanden om L. L. finns av lyckliga ägare.

OM JAG FÖRGÄTER DIG...

Enligt vetenskapen — och jag ser ingen anledning att betvivla dess ord — framträdde de allra första antydningarna till Människa för ungefär 2 millioner år sedan. Kusinerna blev apor och det är vackert nog: De kastar inga vätebomber.

Jag vet ingenting själv om detta, för jag föddes den 11 juli år 1927 och när jag i november året efter hamnade hos mina morföräldrar började jag minnas att jag levte en gång förut. Efterhand kom jag ihåg att jag levte ännu tidigare och sedan öppnades portarna i allt raskare följd. Jag vet numera att jag minns ofattbart mycket mer än någon annan och det är ett fördömt öde. Jag blir oerhört ensam...

Jag är människa. Den saken råder det ingen tvekan om. Min mor, vid namn Gunborg, och min far, vid namn Oscar, är människor. Deras föräldrar likaså. Jag måste anta att förfäderna varit av arten Homo hur långt man än kan forska bakåt genom tidsaxeln. Min kropp danades genom att min fars sperma mötte min mors ägg inne i hennes uterus och celldelningen igångsattes på instruktion av de DNA-molekyler som fanns i de båda livscellerna. Resultatet blev en människa och den människan döptes till Dénis — vilket är jag.

Men jag minns att jag levte förut. Innan jag blev Dénis levde jag under namnet Esta. Jag föddes 1914 och dog 1918 och ur min uppfattning är det lika enkelt som att jag levde i går och i förra veckan. Men i kraft av mitt mänskliga vetande förstår jag bara alltför väl att andra uppfattar dessa ord som rena tokeriet. Jag vet det — men jag vet ännu starkare att mina minnen är minnen. Kort och gott: Jag vet bäst själv vad jag minns... Jag minns, det är nog för mig.

Innan jag blev Esta... jag dog i seklets början och var en bitter gammal man. Jag hade försörjt mig som skrivare. Jag hade blivit avskydd, för jag var från och hånfull. Jag blev vad jag blev, som en följd av mitt sätt och omgivningens reaktion.

Jag försäkrar (utan hopp att bli trodd) att jag minns dagarna ur dessa båda liv så tydligt, så klart

— som om det varit minnen ur det liv jag nu lever. Det är mycket klart för mig — men jag har ingen möjlighet att ge andra denna klara visshet. Andra är blinda och döva och kan inte förstå... och det är ren natur.

Jag skulle önska (ja, det är som en gråt i halsen på mig när jag tänker så) att jag kunde ge er andra denna tvekslösa vetskap. Om ni mindes som jag — om ni inte blev invalider när ni föddes — om ni visste att ni är De Odödbara. Men ni minns inte ett dugg och ni kan inte fatta hur man kan minnas så enkelt, så stort — minnas att man levte otaligt otaliga gånger.

Jag kan när som helst få fram ett minne. Jag minns just nu en liten scen ur ett liv längesedan: Han är något mindre än jag, men han är min herre. Mina män står bakom mig. Jag är soldat. Han drar i en ring på sitt vänstra långfinger, sliter och skruvar och det feta fingret gör trögt motstånd. Ringen är kanske av guld — men det kan ju vara brons eller koppar. En tung ring, klacken är hög som en duvflört och lika svulstig.

Han får av ringen och trär den på min vänstra hand. Jag håller fingrarna utspretade. Han skruvar på ringen och lyfter blicken. Han har en läderhjälm på huvudet. Hans krusiga, svarta hår sticker ut under den. Hans skägg är risigt. Men hans blick är intensiv och jag känner en ofattbar samhörighet med honom. Ringen sitter på mitt finger. Han gör en gest med högra handen, utåt. Jag går och mina män följer mig. Gruset är grovt under mina stövlar. Riddjuren fnyser. Vi skall ut i en förfärlig strid och jag känner både ångest och stridvällust. Mitt svärd skall lapa blod. Men oh gudar vilket pris det gäller. Jag känner att jag måste visa mig värdig — ringen.

Vad är det för ett minne? Vem var han? Min far, min konung? Vad gällde striden? Så dumt... den är likgiltig nu...

Men det finns ett minne efteråt: Jag ser hur mina män håller den krusskägge hövdingen. Han är märkvärdigt lik min herre, men är min fiende. De tvingar honom fram

mot mig och svett blänker i hans ansikte och jag vet att hans inre vrålar om nåd, trots att hans mun är hopbiten. De pressar ner honom och jag ser nackens senor under den mörka läderhjälm. Min hand drar det tveeggade svärdet med ett dovt ljud ur läderbaljan. Med en hand sveper jag klingan uppåt och slår den neråt med vansinnig vrede och hans huvud far av och blodet väljer fram, tjockt som tjurblod. Jag känner raseriets vällust...

Det minnet kväljde mig i början, men numera vet jag att man är vad man blivit gjord till, av sina upplevelser. Jag hade levte som soldat i många liv. Dråpet var min natur.

Jag har mängder av minnen. Det finns ingen gräns för dem. Jag har levte tiotusentals, hundratusentals liv. Jag är evig — och jag är precis som Du. Vi är samma sak. Vi är vandrarna och vi har ingenstans någon varaktig stad. Jag känner det, jag vet det och min dröm är att finna andra av min sort.

Jag har varit man och kvinna, människa och djur. Jag har dödats och jag har dödat. Jag har torterats och torterat. Jag har våldtagits och våldtagit. Jag har varit ung och gammal — ofattbart många gånger. Jag har upplevt vällustens mest ljuvliga rus och plågans mest outtröttliga fasor. Jag har mött saligheter och helveten. Jag vet och kan och vill och väntar — väntar utan hopp att finna någon som förstår...

Snart nog dör den här Bäraren, denna anhopning av celler som har blivit döpt till Dénis Lindbohm. Då går jag ut och flyter fri och sedan... ja, vad sedan? Kanske föds jag igen på den här planeten och minns då att jag levde i en kropp vid namn Dénis Lindbohm, liksom jag nu minns att jag levde som Esta och N.N. och Voostlår och... ja, vad spelar namn för roll. Men mer sannolikt är att jag lämnar denna planet och följer Spiralkretsens Lag och flyger vidare mot ljushavet i Hjulets Nav — men jag vet inte. Tiden ger mina frågor svar.

Jag minns en gång i trakten av Tranås i Småland. Jag låg på rygg uppe på en bergknalle och njöt av Solen. Plötsligt tändes det som ett valv av ljus över mig och i det lju-

Dénis Lindbohm vid skrivmaskinen.

set brann myriader gnistor. Varje gnista var ett liv. Ljushavet var allt livs stora fält. Jag kände en i ord obeskrivbar uppgång i Det Hela, en sjungande njutning av vetenskapen att allt är ett och att all tillvaro lever, även om den är för våra sinnen död sten. Den känslan brinner i mig genom åren. Vi är alla ett. Allt är Den Stores liv. Vi är delar av det oförstörbara ljuset, som aldrig börjat och som aldrig slocknar.

Långt ute, där världskretsarna har sin början, smyger skuggor in över Varats rand och medan årbillioner flyter förbi blir skugga till ljus och död blir till liv och det livet skall aldrig dö. Det skall gå ljuskretsens kosmiska spiral mot det ändlösa Ena. Död finns bara i det tidliga. Slut finns bara i det som väntar. Ände finns blott i det som står och väntar slutet på sin väntan. Men även om tidens lagar gäller mellan bussarna på hållplatserna —

så är evigheten evig i de dimensioner där bussarna går...

Jag minns tusen episoder ur förloppet. Tiotusen. Hundratusen. Faktum: Jag vet inte själv hur mycket jag minns. Jag lever här och nu i en ynkelig jordmans skepnad, men det är bara en — episod.

En stor fara finns det dock: Man känner likgiltighet. Jag har gift mig och jag har tre barn. Till mitt yrke är jag instruktör inom fotobranschen. Jag är känd för att vara saklig och krävande och många anser mig vara en burdus figur. Men jag har fått mig en roll tilldelad och jag måste följa den. Min roll är att vara en liten man vid namn Dénis och att sköta ett utbildningsarbete inom ett storföretag inom fotobranschen och jag följer rollhäftet — blint. Inom mig är jag komplett likgiltig och kan se alltsammans dö ut. Men jag håller min kostym på plats och lever mitt liv i den och det är vad jag an-

ser vara min plikt. Efteråt — då är jag fri och kan summera detta lilla löjliga jordliv bland andra summer i mitt beständiga jag. Men, och här kommer den ovan nämnda faran: Jag känner likgiltighet. Det här är ett spel. Mitt liv är en roll. Jag lever inte: Jag bara finns och väntar på upphörandet.

Det är lätt att minnas, när man kan det. Men om man inte kan det så är det svårt. Hur skall man kunna glömma sig själv? För så är det ordnat och det är logikens lag: För att minnas sig själv måste man glömma kostymen. Och kostymen — den är kroppen och dess nedärvda känslor och alla dessa minnen som upplevts av kroppen och som därigenom har blivit dess karaktär. Allt det måste glömmas. Man måste lära sig inse att minnena är bara vad denna kropp har upplevt. Åsikterna, dessa åsikter om vad som är rätt och vad som är fel, är bara en konsekvens av vad vi upplevt i denna kropp. Vi måste glömma vad vi anser om rätt och fel. Vi måste bli — kala. Som nyfödda: Nakna i det ljus som är vårt eget. Ingenting är rätt eller fel. Det finns inte sådant som ont och gott. Livet, det bara är. När vi når dithän och verkligen känner att jaget bara finns och varken tar ställning för eller emot och kan ge sitt jordiska till vad som helst: Då är vi fria.

Då kan vi minnas.

Jag kan, men jag hade den unika situationen självgiven: Jag hamnade i minnesparken utan att ha bett om det.

Men Du kanske ber om det? Och då kanske jag kan bli Din hjälpare och peka på den väg Du har att gå... Låt oss försöka.

Ann. Vi har haft ett telefonsamtal med Dénis Lindbohms mor, fru Gunborg Lindbohm i Malmö. Hon berättar att hennes son som mycket liten, »han var knappt ett par år», sa att han hade levte tidigare. »Vi var hemma hos mina föräldrar», berättar fru Lindbohm, »och då sa Dénis till min mor att 'du har varit min mamma' — och en gång, när vi var på kyrkogården och såg Estas grav, sa han att 'där ligger jag'. Då var han ett par år. Och när jag var med Dénis, såg jag min döda syster, Esta, runt omkring ifrån fjärde fostermånaden ända till dess jag födde honom. Och när jag såg honom första gången och blickade in i hans ögon, så var det hennes ögon. Jag har förmåga att se andevärlden. Jag vet att Dénis är Esta som är född igen. Det är inte lögn vad han skriver.» Red.

VÄGEN TILL HÄLSA

III

MÄTTAT OCH OMÄTTAT FETT

Den kommitté, som den norska regeringen tillsatte år 1960 på förslag av helsedirektören Karl Evang för att »fremkomme med en betenkning om den mulige innvirken som kostholdsfaktorene har for opptreden av og utvikling av hjert-kar-sykdomer i den norske befolkning, og på dette grunnlag fremlegge forslag till eventuelle råd av ernæringsmessig karakter som helsemyndigheterna kan gi befolkningen for å forebygge slike sykdomer», avgav år 1963 sitt betänkande. De viktiga råden i detta betänkande gick ut på

- 1) att den dagliga fettförbrukningen bör reduceras så, att den totala fettkonsumtionen inte överstiger 30 % av kaloribehovet. (I Sverige är fetternas andel för närvarande ca 40 % av de förbrukade kalorierna, i USA 40—45 %.)

- 2) att den dagliga tillförseln av fleromättade fettsyror, d.v.s. oljeartade växtfetter, bör ökas så, att de utgör ca 10 % av fettet i födan.

Dessa radikala åtgärder har föreslagits, emedan dödsfallen i hjärtinfarkt bland medelålders män i Oslo-området ökat på ett oroväckande sätt inom 10 år, d.v.s. från 5—6 fall per år på 10.000 män i åldern 40—59 år i slutet av 1940-talet till 25—30 fall per år 1959—1960. Dödligheten i hjärtinfarkt hade alltså ökat med det 5-dubbla på 10 år!

Professor N Eeg-Larsen påpekar, att under de senaste 20 åren har man i Norge kunnat påvisa en 10-faldig stegring av hjärtinfarkt hos män i 40—60-årsåldern!

Ett liknande betänkande — eller rättare en kungörelse — hade något tidigare avgivits i Amerika av det Amerikanska Hjärtförbundet (The American Heart Association). Denna officiella kungörelse gick även ut på att uppmåna alla amerikanare

- 1) att minska på den förtärd totala kalorimängden och

- 2) att reducera användningen av matfett samt

- 3) att ersätta en del av matfetterna med oljeartade växtfetter och fiskfett.

I denna amerikanska kungörelse sägs vidare följande:

»Det ser ut som om detta officiella utlåtande kommer att ha en oerhört stor inverkan på läkarnas inställning. Många läkare har varit ovissa om vilka råd de skall ge sina patienter i fråga om användningen av matfetter. Utlåtandet kommer även helt

säkert att ha en enorm inverkan på jordbruket och livsmedelsindustrin, ty det riktar ju sitt anklagande finger mot smör, kött samt mjölk.»

Men vad är orsaken till att det mättade matfettet har denna ödesdigra inverkan på hjärt-kärlsjukdomarna? Detta spørsmål har under de senaste åren undersökts ingående i många länder och man har numera enats om, att en riklig förbrukning av mättat fett som människoföda verkar höjande på blodets kolesterolhalt, som i sin tur förorsakar en förfettnings av blodkärnen, vilket betyder att kolesterol avlagras i det innersta skiktet av artärerna. Ett sådant sjukligt tillstånd kallas ateroskleros. Senare sker även en avlagring av kalk, och då talar man om arterioskleros (åderförkalkning). Dessa båda sjukliga tillstånd i artärerna — särskilt i hjärtats kransartärer — är huvudorsaken till hjärt-kärlsjukdomarna, vilka i vår tid skördar omkring 50 % av dösoffren bland många kulturfolk.

Epokgörande upptäckter

Det är alltså de mättade fetterna i vår föda som först och främst höjer blodets kolesterolhalt. Tidigare ansåg man, att det var kolesterolet som sådant i de animaliska fetterna som verkade höjande på halten av detta ämne i artärerna. Det var nämligen den ryske fysiologen Nikolai Anitschkoff som redan 1913 gjorde den epokgörande upptäckten, att kolesterol löst i solrosolja förorsakade arteriosklerotiska kärlförändringar hos kaniner, som utfodrats med en kolesterolhaltig olja. Senare fann man emellertid, att även mättat fett som sådant — alltså utan kolesterol — också hade denna verkan. Numera har man den uppfattningen, att både det mättade fett och kolesterol löst i ett fett höjer blodets kolesterolhalt, som sedan förorsakar ateroskleros och arterioskleros. Men man har funnit, att kolesterol utfodrat åt försöksdjur har även andra skadliga verkningar på djurorganismen. Sålunda förorsakar en sådan kolesterolutfodring bl. a. att kalcium, kalium, fosfater och sulfater avlägsnas mycket rikligare ur organismen än normalt, vilket leder till en svår porositet i benbyggnaden, alltså en liknande effekt som den höga sockerförbrukningen. Vidare har man hos dessa kolesterolutfodrade djur funnit blodbrist, gulst, inflammation av magslemhinnan, förstoring av lever och mjälte o.s.v. De

mättade matfetternas egenskap att höja blodets kolesterolhalt och sålunda förorsaka hjärt-kärlsjukdomar har man sökt bortförklara på olika sätt: Man har skyllt denna effekt på kulturmänniskans jäkt och ständiga brådska, d.v.s. stress, brist på motion, användning av mjukt dricksvatten, arvsanlagen och åldrandet o.s.v. Men ett ofrånkomligt och numera allmänt erkänt faktum är, att det mättade fett och födas kaloriöverskott är huvudorsaken till det onda.

Det var Kinsell och medarbetare som år 1952 gjorde den viktiga iakttagelsen, att flytande vegetabiliska oljor, alltså omättade fetter, i motsats till de mättade fetterna, har en sänkande effekt på blodets kolesterolhalt. Dessa växtoljor motverkar sålunda uppkomsten av ateroskleros och arterioskleros.

Varför de oljeartade växtfetterna, som inte alls innehåller kolesterol, har en sänkande inverkan på blodets kolesterolhalt, torde man ännu inte helt kunna förklara. Olika teorier om denna effekt har framlagts, men en entydig förklaring torde tillsvidare saknas.

Praktiska råd

Följande praktiska råd beträffande matfetten är sålunda betydelsefulla:

1. Låt oss dagligen spisa växtoljor — solrosfröolja, sojaolja, majsolja, bomullsfröolja, vetegroddolja, valnötsolja o.s.v. Även olivolja har visat sig vara utmärkt. Oljorna bör härvid blandas i den mat vi äter.

2. Låt oss reducera användningen av allt mättat fett, d.v.s. allt fett av landdjur, såsom smör, svinkött och annat djurfett, men även av kokosfett och i allmänhet (Forts. på sista sidan)

BLIV FÖRNYAD TILL KROPP OCH SJÄL

genom

Avspänningsmassage

med

Ritmisk andning

samt

Individuell yogabehandling

Privat- o. gruppundervisning.

Tel. 08/52 21 60 (säkr. 11.00—13.00).

KARLA BLÜTHGEN

Dipl. massös o. yogaexpert.

BREV

Kära Vän!

Jag tycker om din tidning, och jag tycker om din artikel Healing. Jag är fullt medveten om att jag tog i i överkant beträffande läkarnas »möjligheter», och jag tog avstånd från healing så som den visades i TV från England. Det var »vårt ansikte utåt» jag ville rädda — och gjorde det på sätt och vis. Men jag är den förste att veta och förstå att healing finns, har sitt värde, behövs och fungerar. Men att ställas inför detta med darrande händer — det blev för mycket, och jag drömde till med det som jag tyckte motsvarade vad jag då kände: avståndstagande. Hollsten och jag var totalt oförberedda på detta från England. Men jag kommer igen. I TV.

Med vänlig hälsning
tillgivna

Astrid Gilmark

Tron på reinkarnation och karma har fått stor utbredning bland teosofier, spiritalister och sökare med intresse för österlandets religioner. Denna tro skänker den lidande människan viss tröst och förhoppning — liksom all annan religiös tro. Men, sedan jag studerat de olika teosofiska riktningarna under några år, har jag funnit reinkarnationsläran mindre sannolik. Och, framför allt, skall man ta den på fullt allvar, så leder den till passivitet, likgiltighet. Inga orättvisor sker, enligt denna tro, inget »onödigt» lidande, allt ingår i ett rättvist, gudomligt sammanhang i följd av Guds underbara plan med människor och djur. Lidandet är en följd av handlingar i föregående liv och har till syfte att ge människorna lärdomar. Men denna tro på lidandet är naiv. I verkligheten förädlas sällan en människa av lidande. Och hur passar de mycket små barnen och djuren in i bilden? Kan de bli mentalt korrigerade av lidande? Naturligtvis inte!

Det sägs att karmalagen är den rättvisa vedergällningens lag. Brott mot livslagar i tidigare liv ger följder i nuvarande in-

Din personliga BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytm.

2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

karnation. Men detta är teorier som på intet sätt har kunnat bekräftas. Och har inte folket i Indien, där återfödelsetron är allmänt utbredd, blivit kvar i fattigdom, därför att man har ansett att den varit en följd av »dålig karma» och den lämpliga konsekvensen av tidigare handlingar? Har inte kristenheten visat en helt annat aktivitet för att hjälpa fattiga och sjuka än vad de återfödelse- och karmatroende hinduerna har gjort?

Sanningen är den att vi ännu vet mycket litet, om ens något alls, om Guds vilja, Hans planer och rättfärdighet. Många troende, både teosofier och andra, erkänner också detta. Det är inte mycket vi förstår om livet och dess eventuella mening. Men vi alla, som känner oss mer eller mindre utkastade i en grym värld, hoppas att en gång få svar på frågorna. Sanningens ljus måste finnas någonstans, och vår längtan skall föra oss dit.

Ulla Gustafsson

EKONOMISKA MEDARBETARE

Anne-Marie Kraatz, Lidingö, 10:50; Nanjan Drangel, Oskarshamn, 19:50; Sven Richard, Skärblacka, 22:50; Ove Marguardt, Visby, 2:50; Ellen Börtz, Bromma, 5:56; Kerstin Byström, Härnösand, 40:—; Rudolf Schönberg, Älvsjö, 5:50. Summa kronor 106:06.

Hjärtligt tack! Red.

KONTAKT

Jag är en ensamstående far med två barn i åldern 2—4 år. Mina intressen är naturen, barn, sund livsföring, litteratur, och jag önskar en kvinnlig brevvän, 20—30 år, ärlig, god och förstående samt barnkär. Svar till "Bönesvar", Sökaren f. v. b.

*

46-årig förtidspensionerad man söker en sanningssökande kvinna i 50—60-årsåldern. Svar till "Äkta djurvän", Sökaren f. v. b.

*

Pris för kontaktannonser: 20 öre per ord + 1:— i eftersändningsavgift, dock tillsammans minst 6:—. Moms medräknad.

ENGELSKSPRÄKIG LITTERATUR

UFO, OCKULTISM, ESP ETC.

500 boktitlar lagerföres varav c:a 100 i pocket. Ytterligare c:a 3000 kan anskaffas.

Postorderbokhandeln

EDISTA

Fack 3

180 10 ENEBYBERG

SÖKAREN

Nr 8 — 1970 — Årgång 7

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonto: 70 60 47-8

Tel: 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 27:50
Halvår 14:50

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfack 10128, Helsingfors 10, postgiro 5333-2. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Annonsspriser (moms tillkommer):

Helsida 185:—, halvsida 110:—, kvartsida 65:—, småannonser 4:— per cm men minst 8:—.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos
LJUSDALS TRYCK AB
Ljusdal 1970

ROSENKREUZARNES VÄRLDSÄSKÄDNING

eller Mystisk Kristendomslära
av Max Heindel

belyser de kosmiska såväl som de personliga levnadslagarna.

Kr. 45:— plus porto

THE ROSICRUCIAN FELLOWSHIP
svenska sektionen

Box 40261, 103 44 Stockholm 40

VÅR TIDS MIRAKLER

Artiklar ur Sökaren 1964—1967. Reinkarnationsfall, mediumistiska operationer, klärvoajans i tid och rum, helbrägdagörelser, utomkroppsliga upplevelser m.m. Pris 16:50.

*

OIDENTIFIERADE FLYGANDE FÖREMÅL I JORDENS ATMOSFÄR

Artiklar ur Sökaren, bl. a. mycket om Condon-rapporten. Pris 5:40. El-stencil.

Moms o. porto tillkommer.

UPPBROTT FRÅN KRISTEN TRO

De traditionella formerna av kristendom i vårt land är på tillbakagång. "Svensk religion håller på att monteras ned", säger religionssociologen docent Berndt Gustafsson enligt DN. (Samtidigt läser vi i en tidning att det är ovanligt många ungdomar som söker sig till universitetens teologiska utbildning. Det är ofta idealistiska unga människor — av båda könen — som vill göra en samhällsinsats i medmänsklighetens namn men som inte har stort intresse för att från en predikstol förkunna läran för ett fåtal kyrkogångare.)

Nyrekryteringen av ungdomar till det kristna lägret är liten, och det antyder en fortsatt nedgång för de etablerade religiösa samfundet.

Det har spekulerats över vad kristendomens tillbakagång beror på och vad som kan göras för att stoppa den. Men bör den stoppas? Är det inte så att trossvårigheterna är alltför stora för allt fler människor? De gamla auktoriteterna — bibeln, Luther, kyrkan — får minskad betydelse vid sidan av nya tankar, som ny tid föder.

För många framstår den kristna teologin som en orimlig, djupt irrationell tankebyggnad, ett stort hus byggt på lös sand. Kristendomens yttersta grund är ju tron på Jesu uppståndelse från de döda. Det sägs, att om Jesus inte har uppstått, är den kristnes tro förgäves. Men Jesu liv förlorar sig helt i mytens töcken.

Den tillbakagång för kristen världssyn, som sker, beror förmodligen på att förkunnelsen framstår som svag ur intellektuell och naturvetenskaplig synpunkt.

Det skulle behövas en rörelse, där hittills kristet troende människor i skaror bröt upp från sin tro och till en början avstod från all övertygelse samt från nolläge sökte sig fram till ny sanning. Man borde riva

ned det gamla av präster konstruerade teologins hus för att få ljus och rymd och försöka bygga upp en ny världsåskådning **på grundval av vårt nutida vetande och sökande.** Därvid skulle mystiska religiösa upplevelser uppmärksammas, liksom de parapsykologiska företeelserna, etik och vishet från olika religioner och folk.

De många som i kristendomen främst ser ett socialt budskap, en uppmaning till medmänsklighet, borde bredda underlaget för sin idealism genom att anknyta inte bara till Kristus och hans efterföljare utan även till vise män och filantroper från andra religioner och livsåskådningar.

Grunden för en högvärdig morallära bör sökas i det levande livets krav och inte endast i läran hos en av dem som under antiken kallade sig "Guds son".

Det vore en välgärning att radera den kristna teologin, som är en kvarleva från längesen svunna tider, så att en ny, rimlig religion har möjlighet att bryta fram. Det kunde betyda ny hemkänsla i världen för många tvivlets barn.

Ett uppbrott från den kristna teologin är naturligt. Men det som kallas kristen idealism och humanism är lika naturligt. Kärleksbudet är en viktig samlevnadsregel, som kommer ur människans djupaste och riktigaste medvetande. En religiös världsåskådning är möjlig, kanske nödvändig, men religionen behöver ny grundval. Bibeln och den prästerliga teologin har i vår del av världen blivit föremål för en överdriven vördnad och tilltro. Detta har låst utvecklingen. Religion måste utvecklas fritt liksom allt annat.

Låt oss med öppet sinne söka sanningen var den än kan finnas!

Sven Magnusson

VÄGEN TILL HÄLSA (forts.)

fett av palmträd, som är mättat fett. De mättade fetterna igenkänns på att de vid rumstemperatur är fasta — således inte oljeartade — till sin konsistens. Margarin är alltså även mättat fett. Det är berett av animaliskt och vegetabiliskt fett, som raffinerats och delvis hydraterats, d.v.s. undergått en radikal kemisk behandling. Fettet extraheras ofta ur naturprodukterna med bensin. Dessutom tillsätts margarinet smak- och färgämnen samt s. k. emulgatorer, som gör att margarinet antar en smörliknande konsistens. Det var användningen av en ny emulgator kallad ME-18, som förorsakade att över 100.000 människor i Holland för några år sedan insjuknade i en hudsjukdom. Några av dessa dog.

3. Charkuterivaror innehåller i allmän-

het mycket fett. Vi bör därför vara särskilt på vår vakt ifråga om användning av sådana.

4. Fiskarnas fetter är s. k. fleromättade fetter, vilka av allt att döma inte höjer blodets kolesteroltal. Det är alltså hälsosammare att äta färsk fisk än fett kött av landdjur. Men tydligen är de vegetabiliska oljorna hälsosammare än fiskarnas fetter.

5. På grund av att smör är en naturprodukt som innehåller både A- och D-vitamin, torde det vara skäl för oss nordbor att regelbundet använda ca 30 g smör per dag. Men jämsides med smör bör vi dagligen använda minst lika mycket växtoljor. Däremot bör vi aldrig använda smör vid stekning, ty därvid övergår kolesterolet i smöret till ett ämne, metylcholanren, som har kräftalstrande egenskaper.

Naturprodukter bäst

Naturprodukter använda i så naturligt tillstånd som möjligt utgör alltid vår hälsosammaste föda. Därför är det inte klokt att äta mycket konserverade och i allmänhet kemiskt eller fysikaliskt mer eller mindre behandlade födoämnen. Redan vid den temperatur olika konserver behandlas har åtminstone en del vitaminer och andra vitalämnen gått förlorade. Emedan konserverna dessutom ofta tillsatts olika kemikalier, kryddor, färg- och smakämnen, förstår vi utan vidare, att det inte är rådligt att använda mycket av sådana föda.

Självfallet är konserver av stor betydelse särskilt under kris- och krigstider, men under normala förhållanden bör vi inte använda rikligt av dylika födoämnen.